

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas IV

Geguzio-May 15 d., 1922 m.

No. 9 (122)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill., Under Act of March 3, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103.
Act of October 3, 1917, authorized on April 12, 1921.

"VYTIS" (The Knights)

Published Semi-Monthly by the LIETUVOS
VYČIAI (Knights of Lithuania).....

SUBSCRIPTION RATES:

Yearly \$3.50
6 Months 2.00
In Foreign Countries and Chicago Yearly 4.00
Advertising rates on application. All communications
must be addressed:

"VYTIS"

4736 So. Wood Street, Chicago, Ill.
Telephone Lafayette 6298

"VYTIS"

Jaunimo Dvisavaitinis Laikraštis
Leidžia Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams \$3.50
Pusmečiui 2.00
I Užrubežj ir Chicago Metams 4.00
Pavienis Numeris 20c

"VYTIS"

4736 So. Wood Street, Chicago, Ill.
Telephone Lafayette 6298

Antro Dešimtmečio Angoje.

BRANGŪS Draugai, Drauges! Vyčiai, Vytes! Šiomet mūsų Organizacijai sukanka dešimt metų; dešimt metų mūsų žengimui prie užbręžtojo tikslo. Šiandie mes stovime antro dešimtmečio angoje ir žiūrime atgal, ką nuveikėme praeitame dešimtmety. Jubilėjiniam "Vyčio" numeris, toms sukaktuvėms paminėti, tikiu, plačiai bus aprašyta mūsų darbai. Šiuo straipsneliu noriu tik abelnai pažvelgti į mūsų vidaus gyvenimą, nuveiktus darbus ir paskatinti Draugas, Drauges naujoni kelionėn.

Draugai, Drauges! Mūsų gyvenimas ir pirmynėiga nors buvo sunki ir varginga, bet tiesi, teisinga ir prakilni. Nekartą mums prisėjo daug nukentėti šmeižtų ir pajuokos. Tačiau, vardan Kristaus ir mūsų brangios Tėvynės, viską kantriai nukentėme. Kristus yra mūsų kelias, šviesa ir gyvenimas, o mūsų imno žodžiai "Mes už teisybę stosism drąsiai" — tuo obalsiu mes ėjome, kovojome ir išėjome pergalėtojais. Su tuo obal-

siu, sakau, mes eidami savo keliu daug nušlavėme pasipynusių šiukšlių ir mūsų vardas paliko švarus. Eidami savo tiesiu keliu, mes ėjome ir einame prie jaunimo, gelbėdami jį nuo ištautėjimo ir bedievybės pavojų, rodydami jam tikrą tiesų kelią laimingos ateities. Mes ėjome ir skleidžiami susipratimą, apšvietą tarpe savo brolių ir seserų; mes raginame juos stoti į darbą, darbą prakilnų, šventą ir naudingą Tautai ir Bažnyčiai. Užtat mes, daugiau negu kitos katalikiškos draugijos bei organizacijos, susilaukėme priešų. Socialistai ir social-liberalai pirmieji pakėlė mums kovą. Visur šaukė, rėkė: Vyčiai!.. Vyčiai! naikina mūsų planus, iš pamatų griauja kiekvieną mūsų darbą. Jei norime pasilaikyti, būtinai turime sugriauti jų organizaciją, išblaškyti jų jėgas. Na ir griovė, kaip tik išmanė per visus dešimt metų. Bet ką-gi matome? Visas jų darbas atsidūrė į mus lig į kiekiausią uolą. Veltui nuėjo visos jų pastangos. Mes vis augome ir stiprėjome netik narių skaičiumi, bet ir darbuose ir apšvietoje.

Ir ne tik tame, medžiaginė padėtis mus lygiai vargino: neturėjome savo spaustuvės. Per septyniolika metų buvome priversti glaudytis, kampingauti pas kitus ir tūkstančius dolerių išmokėti už spausdinimą organo. Savos įsteigti nebuvo už ką, neturėjome lėšų. Nors visos kuopos veikė, bet retai kuri savo izde turėjo pinigų. Žinau kuopas, kurios gana tankiai rengdavo vakarus ir uždirbdavo nemažai, bet sau nei cento nepasilikdavo, nes visus pavesdavo bažnyčiai ir kitiems naudingiems ir labdaringsiems reikalams. Neapleisdami tų reikalų, šandie mes, Vyčiai, Vytės, daugiau domės kreipkime ir į savo gyvus reikalus. Didžiausias nūdien mūsų reikalas, tai mažinti spaustuvės skolas. 9-me Vyčių Seime nutarta žūt-būt įsigyti sava spaustuvė ir tam tikslui buvo išrinkta komisija. Kaip žinome, Komisija savo darbą atliko. Tas darbas duoda daug vilties gražiai mūsų Organizacijos ateičiai. Belieka tik tai mums, Draugai-gės, pridėti daugiau pastangų, kad trumpu laiku išnyktų ta \$10,000 skola. Nes, jei norime būti ne-

priklausomi nuo kitų, kad organas "Vy-tis" išeitų punktualiai, kad mūsų Organizacija dar labiau sustiprėtų, rūpinkimės kuogreičiausia pasiluosuoti nuo skolos. Jei tik visi dėsime po 2, 3 dolierius, kaip matai prašalinsime tą Organizacijos slogutį. Tad į darbą, kas gyvas! Padirbėkime ir del mūsų pačių gerovės. Tepamato visi, kad mes nepamirštame ir savų reikalų ir mokame juos tinkamai sutvarkyti. Juk norime gyventi, tad turime kovoti įvairiais būdais. Kovoje gimsta jėga. Tik visi išvieno prie bendro siekimo, o pamatysime, kaip bus lengva!..

Mūsų ateitis aiški. Darbui dirva plati taip, kad visiems gali jos užtekti. Praeityje mažai tekreipėme domės į sportą. Tuo reikalu daug buvo kalbama ir rašoma, bet tos kalbos ir raštai vienur visai neprigydavo, o kitur kad ir prigydavo, tai veikiai ir vėl nudžiūdavo. Del to gal ir pernai met Federacijos Kongrese iškilo klausimas organizuoti skautus, neatsižvelgiant į tai, kad 9-me Vyčių Seime jau buvo išrinkta Centralė Sporto Valdyba ir pradėta vaga lietuvii jaunimo sporto dirvoje.

Tačiau, išskeldamas tokį klausimą Federacijos Kongresas mums ne tik kad nepakenkė, bet dar labiau sustiprino ir paskatino prie didesnio veikimo. Šandie, tat, stovėdami antro dešimtmečio angoje, turime plačiau pažvelgti į tą sritį ir energingiau imties darbo. Pamatys tai mūsų visuomenės vadai ir būsime Federacijos Kongrese tą klausimą, be abejonės, perduos mūsų ruošiamam šiemet jubilėjiniam suvažiavimui.

Niekas negali užginčyti mūsų Organizacijos įtakos katalikų visuomenės gyvenime ir darbuose. Per praeitą dešimtį metų mes išmokome dirbti, neatlaidžiai kovoti už teisybę. Mūsų tarpe nestoka ir intelektualii jėgų. Reikale galime pasigirti ir pasididžiuoti. Moksleiviai-Giedrininiai mažne visi eina su mumis. Užtat mes juos turėtume gerbti ir ypatingai padėti jiems siekti savojo tikslo. Dvasininkai ir-gi kone visi su mumis. Jie stiprina mus dvasioje. Del to jiems turėtume būti dėkingi, nes jie mums gera daro.

Stovėdami antro dešimtmečio angoje,

rengkimės naujon kelionėn, naujon kovon už savo idėjas, už savo obalsį — Dievas ir Tėvynė. Kad antrame dešimtmety dar daugiau galėtume nuveikti, turime dvigubinti savo jėgas ir žiūrėti aplinkui, ar nėra karštas mūsų tarpe pasislėpusio blogos valios žmogaus, kuris daugiau žalos gali padaryti, negu išlaukinis priešas. Del to, visi privalome stengtis pažinti tuos vidujinius, apsimaskavusius mūsų priešus, o pažinę ir paty-

rę jų darbus braukti laukan iš savo tarpo.

Tai-gi, brangus jaunime, su viltimi žiūrėkime naujon kelionėn link savo idealo, nežiūrint kokie vargai ir nelaimės mums kelią galėtų pastoti. Mūsų obalsis—Dievas ir Tėvynė, meilė, vienybė ir bendras darbas,—tai jėga, prieš kurią blanksta net didžiausios kliūtys einant mums pirmyn ir nyksta, kaip sniegas pavasary nuo karštų saulės spindulių.

J. Tautilas.

Lietuvos Vyčių 10-sis Jubilėjinis Seimas įvyks Rugpiučio 21, 22, 23 dienomis, Detroit, Mich. Visos kuopos prašomos subrusti: rinkti atstovus, surasti jų kelionei lėšų, gaminti naujus įnešimus ir iš anksto skelbti organe.

Gyvenimo Tikslas.

KO GYVENAME.

KO gyvename? Kas sau niekumet ne-
uždavinėjo šio klausimo ir nebandė
rimtai apie jį pagalvoti, tas nėra
vertas, kad gyventų.

Žmogus, kuris nesirūpina ateitimi ir nepažįsta tikslo savo gyvenimo, eina ne tikroju keliu, bet tuo, kurį parodo jam kiti, arba kokia nors pasekmė. Suprantamas daiktas, kad žmogui nuo pat kūdikystės negali rūpėti gyvenimo tikslas.

Mažam kūdikiui sako tėvas, jeigu yra tai išmintingas tėvas: "gyveni visų-pirmiausiai tam, kad mokintumeis ir taptumei išmintingu ir darbščiu žmogumi". O jeigu to nepasakys tėvas, tai vaikas tą patį išgirs iš kitų auklėtojų. Kol-kas mažam kūdikiui to pasakymo užtenka, bet pagaliaus ateina valanda, kada to jau yra per mažą. Tai-gi ta valanda gali įvykti įvairiame laike.

Turtingų tėvų sūnus, kuris aštuoniolikos metų baigia vidurinę mokyklą, ilgai, lig išrinkimo sau tolesnio mokslo, neturi jokios vidujinės priežasties rimtai pagaivojus atsakyti į klausimą, ko jis gyvena, jeigu to jam nesuteikia auklėtojai, draugai, arba

knygos. Bet tam, kuris savo jėgomis stengiasi pasiekti aukštesnį stovį, kuris neturi kam padėti, nors ir geriausiuose savo samanyuose, tas klausimas tankiai, net per anksti, atsiranda galvoje. Taip, ko gyvename?

Sulig išauklėjimo arba išsilavinimo žmogaus galima ir į šį klausimą duoti labai daug atsakymų. Vienas gal pasakys: "Aš gyvenu, nes gyventi turiu, nes užgimiau". Nėra tai visai neprotingas atsakymas į šį klausimą. Iš to atsakymo galima ką-nors padaryti, tik reikia truputį pagalvoti.

Kitas gali pasakyti: "Aš gyvenu, kad būti laimingu". Ir iš to atsakymo galima ką nors išspręsti, tik kad būtų kokio nors prasmė, reikia žinoti, kas tai yra laimė. Bet jeigu kas mums pasakys, kad gyvena, idant iš gyvenimo padaryti ką galima geriausia, tai bus atsakymas ypatingas, kuris mus visiškai patenkina. Žmonių priežodis sako: "Gyvenk taip, kad ir numiręs geistumei gyventi". Tas priežodis išreiškia "kaip" reikia gyventi ir pasilieka sąryšyje su klausimu "ko" gyvename.

Apie tai, "kaip" reikia gyventi, gimdytojais ir auklėtojais sako žmogui nuo mažens.

Bet klausimas "ko" yra antras didelis klausimas. Kai-kurie sau į minėtąjį klausimą visai neatsako.

Vieną kartą vakare užėjęs pas vieną neturtingą kurpių prašiau pataisyti man batą. Laike jo darbo sėdėjau dirbtuvėje ir prisiziūrėjau jaunai jo žmonai, kuri nešiojo ant rankų mažą kūdikį; kitas-gi žaidė jos drapanomis. Su tąja našta ji turėjo priuošti vakarienę šeimynai.

— Bet tai didelis vargas, — tariu, — būti vienkart aukle ir virėja. Žmona susiuokė, net jos balti dantys sužibėjo.

— Juk aš tam gyvenu, — atsakė man linksmi.

Toji moteriškė žinojo gerai ko gyvena: kad rūpintis savo vaikais ir savo vyru. Bet buvo tai gyvenimas labai prastas. Ne kiekvienas yra taip aiškus savo tiksluose, idant tas, kuris juo gyvena, nei ant valandėlės neturėtų abejonių apie tuos tikslus. Jaunikaitis, pav., išeinantis iš savo gimdytojų namų ir žengdamas naujo gyvenimo keliu, pradžioje neturi nieko apie ką turėtų rūpintis. Tai-gi, klausimas, ko jis gyvena paliečia tik jį patį. Jeigu jis sau pasakys gyvenu, kad iš gyvenimo padaryti ką galima geriausio, tai turi tą tikslą gerai suprasti ir viską gerai apsvarstyti. Mintis juo išreikšta gali būti toliaus vykinama, duokime, šiuo būdu: Kas yra geriausi, ką galima iš gyvenimo padaryti, to dar aiškiai nežinau. Todėl turiu savo naują gyvenimą geriau pažinti ir žiūrėti, ar artinuos prie savo tikslo ar toliuos nuo jo. Taip betėmijant kiekvieną savo žingsnį, daeinu lig to papratimo, kad tie yra mano geriausi darbai, kurie suteikia naudą ir linksmybę mano artimui, o man pačiam vidujinį pasitenkinimą. Ir nors tie visi darbai ne prives mane prie amžinos garbės ir užsitarnavimo, nors neapturėsiu genijaus vardo, tačiau nenustosiu žengęs pirmyn tuo keliu, kurį parodo man sąžinės balsas. O jeigu mane apvils viršutinis nepasisekimas; jeigu negalėsiu visame pasiekti savo tikslo, tai visgi mano pastangos ir geri norai nenueis veltui, nes aš visados būsiu patenkintas savo gerais darbais.

M. Gustaitis.

Mergyčia.

Nun metų dešimts jau sukako:

Einu aš pro bažnyčią,

Štai atsistoja skersai tako

Kažin kokia mergyčia.

Jos žvilgsnis — Dievo meilės pilnas —

Daugiau erdvybėn sminga,

O veidas šviesus ir prakilnas

Kaž-ką turįs slaptinga.

Rimtai kaip Viešpaties siūstinė,

Pagarbino ir tarė:

Delko taip žmonės nusimine?

Bus karė, karė, karė!..

Delko mokykloj apie Dievą

Taip maža bemokinat,

O pasakėlių — mokslo neva —

Tiek daug vaikams gaminat.

O, kad daugiau būt apie Kristų

Garsinama mokykloj,

Jaunuomenė skaidriau nušvistų

Tikroji žinių šventykloj!..

Man nepaspėjus padėkoti

Ir paprašyt mergyčią,

Kad už jaunimo melstūs klotį,

Vėl žengė į bažnyčią.

("T. S.")

—x—

Žilvitis.

Geguzės Naktis.

Ei, tu, stebūklinga naktis,

Tavyje glūdi paslaptis;

Tu iškilinga ir graži,

Dangaus erdves žvaigždėms puoši.

Vėjalis šiltas iš pietų,

Pasėjo kvapą jezminų...

Jie kugžda pasakas tyliai,

Jais žaidžia mėnuo spinduliai.

Upely banga už bangos

Pliuškena... kalba su krantu

Tai vėl girdi tyliu aidu

Lig arfų stygos suskambėjo,

Aukštyn pakilo — nuaidėjo...

Klausai... Nauji siūbuoja rimai,

Sieloj išbunda atminimai;

Su jais taip lengva ir jauku

Keliaut gyvenimo taku.

II.

Aušra saulētekio užšvis,
Džiaugsmāis pripildys visā šali,
Ilgai kentējusi širdis
Nuo jū nurimti nebegali.

Jā remia dygūs sopulīai,
Kad merkiasi naktis zvaigzdēta,
O nelāiminga! Istabīai
Paklausi? Kur surasti vietā?

Veltui tiek kartū mēgināu
Pakilt aukštyn, palikti zemē,
O tai saldīai tik sapnavāu,
Nes viskas, viskas kančīā lemīa.

Paliko skausmās... Jei kāda,
Dar skundzīasi jauna krūtinē...
Širdie! sukruvinta malda,
Ramybē tavo pirmutinē.

Ir vēl kaip gegužis puikus
Sušvinta buvē juodos mintys.
Sieloj jautimas īstabus
Lig ī vainikā ima pintis.

Takai sodinti gēlēmīs,
Ī tā užburta vedā šali;
Tenai širdies skausmai pagys,
Tenai surasiu savo dalī.

Iš lūpū skundo negirdēt,
Tiktai girdziu širdies plakimā,
Ji trokšta vis karštai mylēt,
Sieloj ugdytā atminimā.

Skaudziam gyvatos sukury,
Daug ašarū, kančīū — ne rimo.
Jei tik zvaigzdētoje naktī
Ješkosiu meilēs — īkvēpimo.

5 -10—1922.

—x—

J. V—nē.

Pavasario Burtai.

Aušt pavasaris, zālios pievos
Puošiasī gražīais ziedais,
Va, krantuos, jau žydi jīevos
Gaubiasī ziedais, baltais.
Tie ziedelīai prausias', maudos,
Skaisčiuos saulēs spindulīuos,
O plaštakēs skraido, gaudos
Linksminas, tarsi svečiuos.

Kur tik žiūri, viskas šypsos
Nuo saulutēs spindulīū,
Tartum čīa gyvybēs visos
Tveria dangū iš gēliū.
O vējalis švelnus, lengvas,
Kartais lankā suvilnen,
Upeliuko vaiko bangas,
Berzo šakas iškeden,
Dangus mēlsvas, krištolinis,
Supa zemē iš šaliū,
Rodos indas koks stiklinis
Vožia bukieta gēliū.

—x—

J. A. V—nē.

Lauktas Rytas.

Krito jungas ir sutrūko...
Balta skraiste tiršto rūko
pamažēli saulē kilo,
mojo jā viršūnēs šilo.

Norint debesys jā dengē,
nors tamsi buvo padangē,
bet jī, veidā prasidengus,
žvelgē per trobelēs langus.

Lig su baime skliautas raudo,
liepsna kilo jam iš veido.
Ant žolyno rasos triško —
saulē švietē iš už miško.

Žmonēs kēlēs gyrē rytā,
stebūklingā, nematyta,
džiaugēs saule, šviesā mojo,
džiaugsmo imnā jau giedojo.

Liepsnos plakēs, zemē šildē —
pranašystē išsipildē.
Dar žmoniū veidai išblyškē,
bet jau mintī pina ryškā.

Skraido šviesūs žiburēliai,
slepīasi nuo jū šešēliai,
minty bręsta, ryto aidos
po tamsybes visur sklaidos...

Mūsū rytas, lauktas rytas,
tartum rūmas atrakytas —
minios linksta prie jo vartū,
prašo, meldžia, kad užtartū...

Gaivios rasos byra, varva...
Pasidējē kietā šarvā,
gieda imnā plačios minios —
nes tuoj saulē išsivynios...

17—I—22. Mariampolē.

Br. L—tė.

MUSŲ DAINOS.

KIEKVIENA tauta savo dvasios lobį ryškiai atvaizdina dailės tvariniais. Mūsų tautos siela turtingai reiškias tobuliausioje meno šakų — poezijoje. Mūsų liaudies tveryboje dainos yra poezijos perlai, kaip vienas svetimtautis, gilus dailės žinovas, apie jas yra pasakęs. Nuo pat lopšio ligi senatvei lietuvių lydi daina — mėgiamiausias jo minčių reiškimo būdas. Jis savo jausmus pina dainon; daina lydi jo darbus. Dainose atspindi visa lietuviuo siela ir visas jo gyvenimas.

Ar jam linksma, ar širdį gelia, ar į darbą anksti rytą eina, ar vėlų vakarą iš darbo grįžta — skamba daina, jo palydovas.

Šit, tylus, ramus, vasaros vakaras. Po kaitrios dienos gamta tarsi sustingusi gaidvinas vakaro rasa. Erdvėje plaukia skardžios sutarties aidas — tai mūsų jaunimas grįžtas iš lauko po sunkių dienos darbų gaidvinas daina; nesiduoda nuovargiui slopinti dvasios. Gražus įprotis — mūsų protėvių palikimas.

Dainoje bręsta lietuviuo tampri dvasia. Motutės daina įkvepia mums karžygio dvasią, dūkrelei — rūtų vainikėlio meilę. Kūmet lietuvi slėgia gyvenimo nedalis, jo dainoje randame kartais ir tylaus nusiskundimo, bet kantrus, lėtas — jis nemėgsta dejuoti.

Senovės dainų turime įvairių rūšių: darbą lydinčių, žaidimų, istorijos, karo, vestuvių. Įvairių mūsų protėvių gyvenimo reiškiniai randa atbalsį dainoje. Ypatingai daug yra užsilikusių dainų vestuvių apeigoms. Kaip gaillestaujā mergelė, kūmet jai reikia skirtis su rūtelių darželiu. Jame ji taip mėgsta lankytis; ugdo, laisto žaliąsias rūteles. Kaip gražus lietuviuo paveikslas, kūmet ant jos gelsvųjų kasų žaliuoja rūtų vainikėlis — skaisčios jaunystės simbolis! Apie savo vainikėlį ji nuolat dainuoja:

“Mano vainikėlis,
kaip rūtų raselė,
žėri ant galvelės,

kaip kaitri saulelė...”

Rūtėlė jos mėgiamiausia gėlė, brangiausia jaunystės draugė: ji nesiskiria su ja, dažnai apie ją dainuoja, žiemą vasarą ją jai kaisos. Toks prisirišimas lietuviuo prie rūtų, skaisčių simbolio, rodo jos įgimtą sielos kilnumą.

Tik gaila! Taip gražios mūsų senovės dainos pradeda nykti. Mūsų sesutės, užmiršamos savasias, greit stveriasi naujųjų, kilusių iš svetimtaučių įtakos. Jos neturi to grožio, tiek kilnių minčių, švelnių jausmų. Jos dažniausia neatitinka lietuviuo dvasiai.

Įsigilinkime į mūsų protėvių brangaus palikimo grožį. Neduokime jam nykti. Sesutės išėivės į tolimą šalį, neužmirškime palikto Lietuvoje rūtų darželio, ugdykim jį mūsų širdyse. Dainuokim apie jį, minėkim savo dainose žaliąją rūtėlę!

Šakiai 20—III—22.

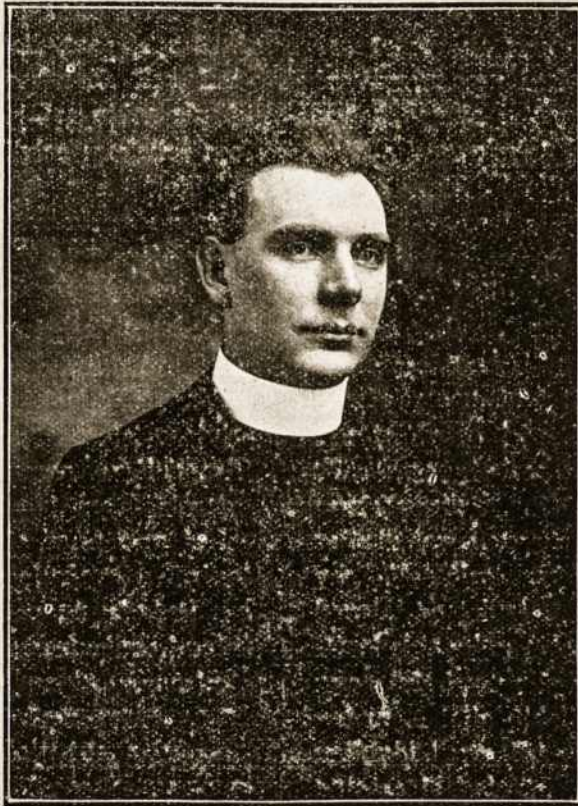
—x—

J. A. V—nė.

Neklausk.

Mielas drauguži, manęs neklauski,
Kodel krūtinėj širdužė plaka,
Bet tik galvą prie jos priglauski,
Ir tuo' suprasi, ką ji tau šneka:
Suprasi kalbą jos paslaptinę —
Ji sako tau liudną pasaką ilgą...
Ji sako tau gražią pasaką ilgą —
Ne žodžiais pinta, tik jausmais puoštą,
Atvers slaptinę tau jūrą gilią,
Nuves į aukštą ramybės bokštą. —
Mintis sparnuotas kartu supynę
Ten nuraminsim savo krūtinę.
Abudu vieną dainą dainuosim,
Naktelės tylą į ją įpynę,
Visų lelijų žiedus nuskynę,
Jais savo bokštą gražiai išpošim. —
O sielos vaiskios, kaip perlo tyro
Skrajos padangėms bangoms zeryro.

Kun. Norbertas J. Pakalnis Važiuoja Lietuvon.

Šioji žinia, jog neteksime gerb. kun. Norberto J. Pakalnio, giliai įsmigo į mūsų širdis. Chicagiečiai nuoširdžiai apgailestaudami atsisveikino su gerb. kun. Norbertu. Jo asmenyje netenkame žymaus visuomenės darbuotojo, jaunimo organizatoriaus, dvasios vado, (kuriuo išbuvo tris metus Vyčių Chicago's Apskirtyje) prieteliaus ir draugo.

Kun. N. J. Pakalnis atvyko iš Lietuvos 1916 m., apsisutojo pas kun. N. Petkų, Brooklyn'e už asistentą. Ten pusę metų išbuvęs persikėlė į Lewiston, Maine, kame yra lietuvių, bet parapijos savo neturi. Vyskupas maloniai kun. N. J. Pakalnį priėmė ir paskyrė asistentu prie Šv. Patriko (anglų) parapijos, kame galėjo aprūpinti dvasios reika-

lais ir lietuvius. Būti asistentu anglų parapijoje jam didelio vargo nesudarė, nes dar pirm atvažiuosiant į Ameriką mokinosi anglų kalbos Petrograde Berlitzo kursuose. Jis mokėjo gražiai sugyventi ir su svetimtaučiais, ten išbuvo ištisus metus.

Vyskupas visokiais pažadėjimais masino jį pasilikti pas jį visados, bet kun. N. J. Pakalnis, Chicagos vyskupo prašomas per a. a. kun. A. Staniukyną, grįžo darbuotis prie savųjų. Būdamas Chicagoje nuo 1917 iki 1922 m., lankė Loyolos ir Chicagos Universitetus, studijavo Socialogijos ir Politinius mokslus, tyrinėjo Amerikos mokyklų sistemą. Gavęs iš "Saulės" Centralės Valdybos pakvietimą užimti gimnazijos mokytojaus arba net direktoriaus vietą — grįž-

ta į Lietuvą, nes tas darbas, tai jo mylima svajonė.

Nemiela jam svetimoji, nors ir turtinga padangė, nerimsta jo Tėvynės meilės pilna širdis, jis grįžta ten:

“Kur šalelė daug gražesnė,
Juoda duona daug gardesnė”.

O, Tėvynės dvasia, kaip toli siekia Tavas sparnas! Tu naktį sapne liepsnos spalvomis pieši gimtinį kraštą; dieną karštos saulės spinduliais degini širdį. Tu ir čia neduodi ramybės geriausiems Tavo sūnams.

Liūdėsime ir dažnai pasigesime neteke gerb. kun. Norberto. Bet džiaugstis Lietuva sulaukus prityrusio darbuotojo ir ištikimo sūnaus.

Sudiev, gerbiamasis! Telaimina Dievulis tavo žingsnius ir darbus Nepriklausomoje Lietuvoje. Bet tarp kasdieninių darbų ir rūpesčių atmink saviškius už okeano. Atmink šimtus ir tūkstančius tų brolių išeivių, kurių širdys dėl Lietuvos plaka...

Sudiev!!!

Sapnas.

Prie atdaro lango giliai susimąčius sėdėjo ji žiūrėdama toli... toli... Lengvas vėjalis, pūsdamas iš rytų, švelniai šiureno jos tankius plaukus. Saulutė, paskutiniu savo spinduliu pabučiavus žemę, jau nusileido. Mėlynam danguje sužibėjo milijonai žvaigždelių. Sutemo. Jos draugė išėjo sodan pasivaikščioti ir pasigėrėti vasaros gamtos gražumu. Tik ji sėdi užsimąčiusi. Žiūri į tą pusę, kur dieną matytis žali medžiai, o vakare tik tamsūs šešėliai. Ką ji ten mato, kodėl taip liūdnos ir pilnos ilgėsio jos akys? Gal tie medžiai, vasaros vakaro tyła jai ką nors primena..

Kur tai tolumoje sugaudė varpas, kurio balsas nuplaukė toli ir pranyko. Ji vis dar tebesėdi prie atdaro lango nakties tylumoje.

* * *

Judinas laivas ir pamažu pradeda plaukti. Ji stovi ir paskutinį kartą žvelgia į tą svetimą kraštą, kuriame daug praleido metelių. Už valandėlės iš jos akių pradėjo nykti miestas ir žiburiai. Tolumoje jie rodo skęsta pamažu žalsvame jurių vandenyje. Dar valandėlė ir viskas pranyko. Aplinkui tik dangus ir daugiau nieko. Ji stovi ir žiūri priešais, ar nepamatys krašto, kurs, rodo, vis lig atrodo arti, tačiau nematyti. Po kelių dienų, štai išvysta kraštą. Laivas priplaukia uostą. Ji išlipa iš laivo ir sėda į traikinį, kuris nuvež ją ten... Ak! kaip malonu bus išvysti tas kaimelis, kuriame tiek linksmų dienelių praleista; ta bakūzė su

rūtų darželiu ir sodnu. Bet, visųlabiausia, sena močiutė. Traukinys smarkiai bėga viską palikdamas, vis arčiau ir arčiau tos brangios vietos. Va, jau ir protėvių kraštas. Visur matytis vaikai gyvulius gano, dainuoja, raliuoja; vyrai ir moterys laukuose dirba. Traukinys sustoja, jau netoli gimtinis kaimelis. Tuoj ji išvys bakūzėlę, tuoj viską pažins! Ak! kiek praleista ten linksmų dienelių, kiek sudėta saldžių atsiminimų. Štai jau ir kaimas. Atvėrus vartus įėjo kieman ir tuojau pamatė ant suolo ties sodnu sėdinčią močiutę. Pribėgus apkabino ir myluodama pradėjo bučiuoti raukšlėtą jos veidą. — Močiute! močiute! kaip linksma, kaip gera sugrįžus pas tave. Nevažiuosiu, močiute, daugiau svetimon šalelėn, neapleisiu tavęs. Gyvensiva kartu; viusoje darbuose tave užvaduosiu

— Ak! dūkrele, kaip man linksma matyti tave tėviškėn sugrįžusią, kaip gera bus man senatvėje rasti užvadėlis, — glostydama tamsius plaukus kalbėjo močiutė.

* * *

Staiga pajuto kad kažkas ją paėmė už pečių. Pravėrus akis pažvelgė į šalį ir pamatė draugę, kuri budino ją eiti į poilsį.

— Ak, ir kam reikėjo pertraukti tą saldųjį sapną, kuris buvo mane nunešęs gimtinėn bakūzėn, kurioje glamonėjau ir bučiavau močiutę, o ji taip švelniai glostė mano galvą.

Gaili Ašarėlė.

A. Tamoliūnas.

Numirėlius Deginti ar Laidoti.

(Tęsinys).

“Kumet dar buvau apimtas liūdnu minčių apie lavonų deginimą”, pasakoja kairis, “vedėjas įvedė mane į atskirą krematoriumo dalį, kurioje buvo sustatytos urnos. Stiklinėse urnose išbandymui stovėjo sudegintų kiaulių ir teliukų pelenai. Buvo dar kitų blekinių urnų. Jų viena buvo pripildyta pelenais žmogaus dar neseniai sudeginto. Išreiškiau nusistebėjimą, kad tai ne pelenai, bet apdegintos kaulų dalelės. Man paaiškinta, kad tikruosius pelenus vėjas iš pečiaus ištraukia iš priežasties smarkaus traukio. Pasilieka tik kietesnių kaulų dalelės. Negalėjau suprasti, kaip likusieji kaulai gali sutilpti į taip mažą urną. Vedėjas man jukdamas pareiškė, kad sudaužo į trupinius, jeigu nesutelpa. Mane apėmė didelis gailstis prie tų visų, kurie savo aklume parėmia tą baisėtinumą”.

Kad daugiau pritraukus šalininkų, krematoriai įkalba, kad lavonų neapima ugnis, bet jie sudega su įkaityto oro pagelba.

Kaip numirusių lavonai deginami, aprašo pats Siemens, kurs stato krematorijų pečius.

35 minutose supelenėja galvos dalis ir matyti plikas pakaušis. Kitose 35 minutose suanglėja visa kūno oda ir *pats kūnas pradeda ugnimi degti*. Paskui po 50 minutų galva atsiskiria nuo sprando. Smegenys išeina ir dega ugnim. Dar 20 minutų ir nieko nebelieka.

Tai išaukštinta poezija ir grožė prie mirusiųjų deginimo. Tik baisėtis reikia. Del to Šv. Augustinas numirėlių deginimą tikrai pavadinę nežmogišku darbu, o Tertulijonas, Bažnyčios rašytojas, žiaurumu.

Kaip-gi raminančiai į mus veikia krikščioniškojo laidojimo vaizdas! Mylinčios rankos nuleidžia numirėlio karstą. Ir kaip ramiai ilsisi medžių šešėly, ramybėje kapinių, kurių niekas nedrįs paniekinti.

Prie kitų nenusisekusių bandymų deginti numirėlius galima pridėti dar ir tas:

baisenybė yra būnant letarge gyvu palaidoti. Gi kas dar *baisiesnio būnant gyvu sudeginti*. Vienas ir kitas lygiai yra galimas. Plinius, Romos rašytojas, primena du tokiu atsitikimu. Konsulis Ariola ir pretoris Lania iš letargo išbudo tik ant laužo. Liepsnose ir baisiausiose kančiose užbaigė gyvenimą.

Gydytojai privalo pirm iširti visą dalyką ir pavojai patys prasišalins.

* * *

Norėta visaip įkalbėti, kad mirusiųjų deginimas yra reikalingas. Ir, kumet negalbi atsišaukimai į senovės tautų papročius ir kumet įvairūs proto įrodymai pasirodė niekingi, numirėlių deginimo šalininkai griebėsi Senojo Įstatymo, kad tuomi patvirtinti savo išvadas. Bet-gi pamatavimas Senuoju Įstatymu yra akių dūminas lengvatikiams.

Krematoriai remiasi karaliaus Saulio lavono sudeginimu, aprašytu pirmutinėje Samuelio knygoje (XXXI, 11—13): “Kaip tie iš Jabės Galaade tai patyrė, ką Pilistinai Sauliui buvo darę, pasikėlė visi galingi vyrai ir ėjo visą naktį ir paėmė Saulio lavoną ir jo sūnų lavonus nuo Bethsano mūrų ir juos atgabeno į Jabės Galaadę ir čia juos sudegino. Ir ėmė jų kaulus ir palaidojo Gabės giriose ir pasninkavo septynias dienas”.

Tiesa, kad karaliaus Saulio lavoną sudegino, bet išimtinose aplinkybėse. Saulius prakišo kovą su Pilistiniais. Trys jo sūnūs žuvo jo akyvaizdoje. Pats-gi karalius išbaimės, kad Pilistinai jo nenužudytų, besipriešindamas, persivėrė savo kardą (4—5). “Antrąją dieną atėjo Pilistinai išrėdyti užmuštuosius ir rado Saulių ir tris jo sūnus. Ir nukirto galvą Sauliui ir nudraskė visus jo ginklus ir nusiuntė į Pilistinų žemę aplinkui, kad apsakytų stabmeldžių susirinkimuose ir žmonių tarpe. Ir padėjo jo ginklus Astarto namuose, bet jo lavoną pakabino ant Bethsano mūrų” (XXXI. 8—10). Tai-gi

Izraelitai norėjo užbėgti tolesniam būsiančiam karaliaus lavono išniekinimui, nes ir taip jau buvo karaliaus galvą nukirtę ir jo lavoną pakabinę ant mūrų.

Kas žino visą sąrišį, tik jau nemano sakyti, būk Senasis Įstatymas patvirtintų numirėlių deginimą.

Krematoriai remiasi ir kitomis Šv. Rašto vietomis, II. Paralipomeno XXI. 19, kur kalbama apie karaliaus Joramą mirtį.

Joramą "numirė piktomis ligomis, o nepadarė jam žmonės sulig šermenų deginimo papročio, kaip jie buvo darę jo tėvams". Per "šermenų deginimo" suprantama kvepalų ir brangių aliejų, bet ne jo lavono, deginimas. Kadangi Joramą buvo neteisingas karalius ir vargino žmones, dėl to ir nedegino jam kvepalų nei smilkino lavono, nes buvo nevertas.

Kad čia kalba rišasi apie kvepalų deginimą, tai teikia liudijimą toji pati Sv. Rašto knyga, kur kalbama apie karaliaus Azo laidotuves. "Aza užmigo su savo tėvais ir numirė keturiasdešimt pirmuose savo karaliavimo metuose. Ir jį palaidojo jo kapyne, kurį jis buvo sau išstatydingęs Dovidą mieste. Ir padėjo jį į jo patalą, pilną kvepiančiais daiktais ir mostimis, sutaisytomis gydytojų ir *deginą ant jo su didele pompa*" (II. Paralip. XVI. 13—14).

Čia aiškiai pažymėta, kad degino kvepalus ir smilkino karaliaus Azo kūną ir tai darė su didele iškilme, nes karalius Aza buvo geras ir teisingas Dievo ir žmonių akyse. Tad-gi, norėta jį iškilmingai pagerbti. Bet-gi jo lavono nesudeginta.

Visais laikais žydai laikėsi savo papročio laidoti numirėlius. Degino tik piktadarių lavonus ir mintijo tai esant nepaprasta bausme. Numirėlių deginimą Talmudas vadina stambeldišku papročiu.

Del ko-gi mes krikščionys katalikai laikomės papročio laidoti numirėlius?

Viena mintis ir sutikimas laidoti numirėlius pas pirmutinius žmones ir tautas parodo mums tą, kad *laidotuvės yra gamtos teisė*. Visa, kas tik yra tikrai gamtiška, paskutinėje priežasty reiškiasi Dievo valia. Žmogus, neapakintas Bažnyčios neapkentimu, žiūrėdamas, kaip numirėlių degina ir

kepa, jaučia pasibaisėjimą prie žmogaus lavono naikinimo prievarta. Krematoriai-gi be reikalo naikina gamtos teisę, priešinasi Dievo valiai, kuris nori, kad mūsų kūnai išsidalintų palengvėly.

Žemėje laidoti numirėlius, *sulig Šv. Rašto minties*, tai Dievo valia. Savo valią Viešpats Dievas tankiai primindavo ir apreišdavo žydams, dėl to ir neįsigavo pas juos paprotis deginti numirėlius. "Savo veido prakaitu tu valgysi duoną, iki nesugrįši į žemę, iš kurios esi paimtas" (Prad. III. 19). Tą apreiškimą žydai visumet laikė už Dievo įsaką, sulig kurio reikia numirėlius laidoti. Gi ugnis, sulig Šv. Rašto, tai Dievo rūstybės ir teismo simbolis.

Iš V. Kristaus mokymo dasizīnime, jog numirėlių laidojimas ir kūnų puvimas karste, tai Dievo valia. Kristus, mokindamas žydų tautos dvasioje ir mintyje, kalba apie numirėlių prisikėlimą iš karstų. Pats Išganytojas palygina save kviečių grūdai, kuris turi būti įmestas į žemę ir mirti, kad atneštų vaisių. "Laikas prisiartino, kad žmogaus Sūnus būtų pagarbintas. Iš-tiesų, iš-tiesų, sakau jums, jeigu kviečių grūdėlis, puolęs į žemę, neapmirs, pasiliks vienas. Bet, jeigu apmirs, daug vaisių atneš" (Jon. XII. 23—24).

Paskiausiai-gi Viešpats Jėzus pašventė laidojimo paprotį tuomi, jog pats pavelijo save laidoti į grabą Juozapo iš Arimatejos. Tad-gi paliko mums pavyzdį, kurį privalome sekti.

Viešpats Dievas mums nedavė neapribotos valdžios ant kūno; toji valdžia visuomet lieka išimtinai Dieva valdžia. Kristaus mokslas žmogui sugrąžino žmogišką kilmę, gi mūsų kūnui priklausomą pagarbą. Mūsų kūną Šv. Paulius vadina "Dievo bažnyčia, Šv. Dvasios gyvenimas" (I. Kor. VI. 19 ir 20). Sulig Tautų Apaštalo žodžių, mūsų kūnas tai grūdas, pasėtas ne ugny, nes tai negalima, bet žemėje, idant kadaise prisikeltų iš karsto į garbingojo Kristaus Kūno panašumą" (Pilip. III. 20 ir 21; I. Kor. XV. 42—44). Mirtis, tai kūno sapnas, iš kurio prisikels Teismo dienoje ir kūnas su siela vėl susivienys ir amžinai gyvens.

(Pabaiga bus).

Amerikos Lietuvių Besimokinančiam Jaunimui.

Muss in Dichters Lande gehen".
"Wer will den Dichter wersteken,
Goethe.

Garsus vokiečių poeta pasako aiškiai, kur reikia mokytis dailės, norint jos pasiekti. Aukščiau cituojami Gėtės žodžiai taip skamba: "Kas rašytoją norės suprasti, tam privalu yra pažinti dailininko šalis", nes joki knyga taip gyvai nenušvies gyvenimo įvairenybių, kaip kad pats gyvenimas. Tą-pat galima pasakyti ir apie šalis, žmones, jų kultūros laipsnį ir tt.

Šiame minčių pluoštely norėčiau parodyti mūsų besimokinančiam po svetimas šalis jaunimui pripuolamai, kurioje Europos valstybėje galima daugiausia mokslu pasinaudoti, ypač taikau į mūsų jaunus dailininkus tas žinias.

Man daug sykių tenka pastebėti, kad Vyčiai rengia koncertus, kuriuose tankiai pastebima mergaičių ir vyrų su nepaprastais balsais. Kartais esti net recenzijos, kitais atvejais — trumputės biografijos, iš kurių sužinai, kad bando dauguma atsiekti didesnę tobulumo laipsnį toje ar kitoje dailės srityje. Ypač atseina pasidžiaugti Amerikos lietuvių koraš.

Man teko patirti iš p. p. Sodeikos ir Kudirkos, kad dauguma mokosi dainavimo Amerikoje liuosomis nuo darbo valandomis. Stasys Šimkus tokius "dainorius" gindavęs lauk...

Žinoma, kad be pasiaukojimo by kokiam mokslui, jo niekas neįgijo: galima tik šiek-tiek prasilavinti, bet tokis darbas dar nieko nereiškia.

Rodosi, kad tarp Amerikos lietuvių esama daugelio pasiturinčių žmonių, kurie leidžia savo jaunuolius į mokyklas. Labai gražu!

Bet esama daugelio ir tokių, kurie mano dailės žvilgsniu Amerikos mokyklose su "italais profesoriais" atsiekti tą-patį.

Į tai pravartu atsakyti pavyzdžiais iš praktikos.

Iš dviejų lietuvių, kurie mokinosi Amerikoje dainavimo, tik vieno balsas pasirodė tinkamiau nustatytas, t.y. A. Sodeikos, o tuo tarpu Justo Kudirkos tik aikvota lėšos. Į metus laiko čia Kudirka būtų daug daugiau padaręs, negu Amerikoje keturis metus besimokydamas.

Tiesa, už kiekvieną lekciją Šv. Cecelijos dainavimo Akademijos prof. Rosatti imdavo po 35 lyras, kas, sulig vietos sąlygų, rodosi perbrangu, bet palyginkit, kiek tai atseidavo jam mokant už pamoką Amerikoje po 4—5 dolerius. Gi nemažiau, kaip 135—150 lyrų!

Jeigu tad gerai apskaičiuoti, kad į mėnesį imama po 12 lekcijų, tai doleriais reik sumokėti apie 50—60 į mėnesį — 1,000—1,200 lyrų.

Tuo pačiu metu Italijoje su tiek pinigų galima užsimokėt pamokas profesorui, kambarį ir pensiją.

Pridėjus 5—10 dolerių galima pilnai mokytis, žinoma, nesulyginamai geresnėmis sąlygomis, užtikrinant sau ateitį dailininko.

Kaip matote, su 60—70 dolerių galima ramiai pasišvesti studijoms.

Amerikon vyksta ne tie profesoriai, kurie sugeba ką-nors naujo ir gero dailei patiekti, nors ir italai, bet tie tankiausia, kurie norėjo dolerių užsidirbti.

Visi geriausiais balsais dainininkai — italai tankiausia dainuoja Amerikos opere todėl, kad jiems neberūpi įsigyti vardas, o sąlygų niekas geresnių nepasiūlo už amerikiečius.

Visai priešingai esama Italijoje. Man teko sykį išgirsti iš vieno profesoriaus lūpų, kad "mes ne del biznio" imamės mokyt. Po to pasakymo jis tuojaus patarė, pirmą syk atėjusiam mokiniui, kad neverta gaisuoti ir leisti pinigų, nes balsas netinka dainavimui. Aš labai nusistebėjau, kadangi tariamasis mokinyš buvo amerikietis, net keturis metus sakėsi, mokinęsis Amerikoje dainavimo.

Dauguma mokosi pas profesorius tos pačios akademijos, kadangi akademijon pastoti labai sunku: reikalaujama italų kalbos ir konkurso dainavime. Bet ir tas sunkenybės nugalima: nuo 1921 m. yra priimta viena lietuvaite, vadinasi, galimybės pastoti esama, tik reikia, žinoma, turėti gerai nustatytą balsą.

Kam ekonominės sąlygos leistų, nuoseklu būtų mesti tuojaus pseudo-profesorius ir vykti ten, kur ištikrųjų galima pasinaudoti mokykla.

Mums atrodo, kad tos šalies pirmenybės niekas pasauly neginčija, nes tiktai tokioje Italijoje amžiai auklėjo Julijų Cesari, Ciceroną, Dante, Puccinį, Verdi, Rafaelį, Michelangelo ir daugybę jiems panašių.

Italijos dainavimo mokyklos sistemą labai pravartu pažinti be to kiekvienam mūsų dailininkui, kurs jau yra įgijęs toje srity didesnio ar mažesnio laipsnio.

Pavyzdžiui, Sodeikos balso Lietuvos scena negalėjo pažinti, kaip jis pasirodė pirmą syk operoje "Rigoletto", sugrįžęs iš Italijos, kur tik pusmetį laiko jam teko pasidarbuoti.

Ir mūsų pażyba, Kipras Petrauskas, neaplenkė Italijos mokyklos. Tai liūdiąa, kad patys menininkai moka įvertinti reikšmę bei pirmenybę tos mokyklos.

Juk mums rodos, kad logiškai elgiąs tas, kuris ima tikrus vaistus ligoje, o ne surogatus.

Tad ir mokyklos žvilgsniu reiktų taip elgtis, kad būtų naudingas darbas ateity.

Kam bus reikalo pasiinformuoti plačiau, mielu noru padėsime.

P. Mačiulis

via Aurora, 43
Roma — 6.

Roma 9—IV—22 m.

Bujelis.

Raudonojo Kryželio Tarnaitė.

TVANKIAME, pilname vaistų kvapo kambaryje atsikartojo dejavimai:

— Sesutė, g-e-r-t.. —

— A-a-a-i... —

— Oi... —

— Trokštu... —

Sėdėjusią prie vieno silpnesniojo ligo-
nio merginą tarytum elektros srtovejė pervė-
rė, krūptelėjo ir, pašokusi, negirdimai ir
nejučiomis, lig oru plaukdama, atvyko pagel-
bon. Tam vandens įpylusi atnešė, tam, vi-
sai negalinčiam nei pasijudinti, vandens
puoduką prie burnos pridėjo, kitam, taip-
pat ligos prislėgtam, nuslinkusią antklodę
pataisė, kitam, jaučiančiam didžiausius so-
pulus, ir, negalėdama jų numalšinti, bent
užjaučiančiai pažiūrėjo, žodžiu, visus apė-
jo, nieko nepamiršo. Apžiūrėjus visa vėl
grįžo senon vieton ir, atsisėdus, užsimastė.

Ties ją gulėjo toksai pat jaunas, kaip
ir ji pati, vyrukas. Kumet jis sveikas, jis

vadinasi leitenantas Juozas Tiesys, o kumet
serga, tai nieku neatskirsi jo nuo kitų. Dar-
gi pripuolamai visi suguldyti be laipsnių
skirtumo. Štai jo kaimynas, kareivis Lapo-
kas, lygiai taip-pat serga sunkiai. Tik karš-
čio valandoje, kumet jau ligonis užsimiršta
ir pradeda klejoti, tumet bent kiek suprasi,
nes karininkas pradeda visa gerklė kome-
duoti: "Paskum mane, vyrai! Pirmyn! Va-
lio!" Gi kareivis tik raportuoja: "Tamsta
Vade, penkis bolševikus užmušiau, šešius
sužeidžiau". Arba kartais pradeda šaukti:
"Va, va, bolševikas, šaudykim!" Bet kumet
jie sąmonę valdo ir guli savo lovoje, neat-
skirsi.

Sesutė meta žvilgsnį į kambarį, rūpes-
tingai į kiekvieną ligonį įsiziūri ir sustoja
žvilgsniu į Tiesį. Jis jai pažįstamas, nors
ir ne nuo žilos senatvės. Ir pradeda slinkti
sesutės mintyse praeities vaizdai vienas po
kitam.

Dar nežila senovė, kumet šis prieš ją vyrukas buvo vadinamas tik mokinys N. gimnazijos ir užsiiminėjo tik proto rikiuotės mokymu, o ji taip-gi. Štai iškilo iš rytų raudonoji audra, paplito po Tėvynės rytus, naikindama visus tautos kultūros turtus, varydama tarnybon Internacionalo dievaičiui. Jis, taip-gi, kaip ir daugelis kitų Tėvynės vaikų, ištraukė iš palėpės surūdijusį, palikimą ruso ar vokiečio (žinoma, ne laisvanorio) šautuvą, sužvėjojęs savo tėvo kudroje pažaliavusių šovinių, paslėptų dar vokiečių persekiojimo laikais, ir apsiginklavę, susibūrę vyrs į vyrą, traukė Kauno link, kame jau atstatę krūtines sulaukė raudonosios srovės skverbimąsi toliau. Vėliaus, jis pasisėmęs iš Karo Mokyklos žinių vijosi paspringusiu, perriebiu kąsniu-Lietuva-bolševiką.

Likusių raudonaisiais okupuotoje šalyje širdys plakė ir jie kasdien, eidami gultų, tikėjosi, kad rytojus jų neapgaus ir jie išvys saviškius lietuvius, bevejančius neprašytus svečius laukan švino bitelėmis. Ji nerimavo.

Troško visa širdžia ir-gi prisidėti prie tų, kurie panaujino senovės laikus, sudarė bočių dvasios kovotojų eiles. Jai žinoma buvo, kad Rusijoje savo laiku buvo moterų kovotojų batalionai ir tikėdamosi, jog tokioje Tėvynės rimties valandoje ir moteris sykiu su vyru stoja pildyti tos pačios užduoties. Ji ir-gi su maišeliu ant pečių pėsčia atvyko Kaunan ir maldavo karo įstai-gose priimti ją lygiai, kaip ir vyrus savanorius. Tačiau jai buvo pasiūlyta kitokiu būdu ir kitokiose apystovose vykinti sulig savo pasirizimo, užsibrėžtą tikslą ir pakreipę ją šios darbuotės linkui. Ji su visa širdimi atsidavė tam darbui. Mokinosi savo užduoties prie sužeistų tautiečių lovų, lavinosi kiek galėdama. Per visą laiką ji nematė Kauno toliaus Karo ligoninės mūrų, netraukė jos viliojantieji gyvenimo smagumai, ji nieko nematė daugiau, kaip tik savo ligonius.

Štai ir laukiamoji valanda, pripažinimas jos tikra gailestingąja sesute, jai pavardama palata kuosunkiausiai sergančių ligonių. Tai jos noras. Ji didžiuojasi, kad

jai tai patikima. Per jos žinybą perėjo šimtai įvairiai sergančių kareivių. Ji visus pažįsta. Štai, daugelis iš jų šiandien vaikštinėja po Kauno gatves. Daugelis pagiję jos globoje, šiandien jau vaikštinėja su "Vyties Kryžiaus" juoste. Jai linksma tai matyti. Ir čia ji jaučia savo nuopelną, kad ištraukė jį iš mirties nasrų ligoninės mūruose. Jai linksma tumet, kada kuris nors žaliukas, ilgai kovojęs su mirtimi, galop ją nugalėjęs, išeina iš ligoninės. Ji jam patieks ant kelionės punda linkėjimų — pasekmingai priešą nugalėti ir tt. Jos palatoje jauku, švaru. Visi ligoniai ja patenkinti. Visiems jos maloni šypsena skirta, o ypač tiems, kurie suspausti kančiomis, ypač užuojautos, kaip dangiško balzamo, reikalauja. Ji išmoko atspėti kiekvieno ligonio troškimą ir esančio mirties prieglobsty nuolankiai išpildys jo kaprizą, lig paragindama jį kovoti ir nepasiduoti mirčiai, nors ir tikrai žino, kad už dviejų, trijų valandų jis skirsis su pasauliu. Sunkiai sergantys ligoniai įpuola pesimizman ir pradeda blaškytis, kas dar labiau pasunkina jiems skausmo valandas. Ji vienok mokės vietoje mesti žodį, išblaškantį tamsias mintis ir duodantį užtikrintos gyvenimo vilties. Ypač ji mėgsta susipratusius, idėjos kupinus jaunuolius. Čia ji jiems nepamainoma draugė. Matė ji kaip po ruda kareivio miline slepiasi dažnai giliai kilnios ir talentingos sielos, be materialių išrokavimų, atsidavusių visa savo esybe jo idėjoms. Ir dažnai gyvenimo nepalankios aplinkybės dar nenusistovėjusius savo pasirizimuose ir idėjose, atitraukia žmogų nuo užbriežtų pasiekimui savo tikslo vėžių ir jis pasidavęs laikinam atitolimui nuo savo siekio, išitraukia kitokin gyveniman visai atvirkščiam jo nusistatymams. Čia sesutė ypač deda savo pastangas grąžinti jį prie senovės siekių. Ir jai pasiseka. Pasiseka jai nurodyti jo viduje žmogų ir lietuvi. Ir išeina iš ligoninės sveiki kūnu ir dvasia. Ją begalo tai linksmina, nes mato apčiuopiamą naudą iš savo darbuotės.

Ir taip slenka diena po dienos, slenka metai. Ji gerai ūgterėjo, išmoko greičiau kaip gydytojas atspėti ligonio ligą ir žinojo visa, kas jai atseina daryti visais atvė-

jais. Kariai ją pažįsta, kiti su pasididžiumu girias ją pažįsta. Pilnai ir sesutė jaučiasi savo lėkštėje ir ji labai, labai patenkinta.

Kartą apščiau pribuvo sunkiai užkrečiamomis ligomis sergančių. Ji dvi pari nesuglaudė akių būdama visą laiką ant kojų. Visas gydytojų personalas, kaip sakoma, "nupuolė nuo kojų", begelbėdami karius iš mirties nagų. Ir čia sesutė nebeišlaikė, užsikrėtė tąja pačia liga, kuria sirgo daugelis ir atgulė lovon. Jos ligą apsunkindavo rūpestis, kas dedasi jos palatoje, kiek ligonių ir kaip jie serga bei ar jie yra prižiūrimi, bet beširdė liga sukaustė jos sąnarius ir neleido net pasikelti iš lovos. Nuobodu buvo sirgti. Ir sykiu su liga bei nuoboduliu įsiskverbė pas ją kaž-kokis jausmas, lig nepasitenkinimas. Jis vis didėjo ir davė skaudžiai save pajusti. Pajuto, jog ji vis-gi, nors turi ir apščiau draugų bei draugių nors ir turi ją mylinčių ligonių, tačiau ji viena, be draugo. Ir kodėl be draugo? Širdis ko tai trokšta, tokio, kurs jai kokio tai pastiprinimo duotų, prieš kurį ji galėtų pasigirti savo darbuote, jai norėtusi turėti tokį, kuris būtų tokio pat pasirizimo, kaip ir ji pati, pilno energijos, kuris ją galėtų kaž-kaip savotiškai įkainuoti; žodžiu, trokšta ji kokio tai artimo, kurio dar nėra. Ir pajautė čia sesutė lig kokią tai apatiją prie visko, nors ir ji kovojo su tom mintim, bet ligos sopuliai tų minčių neleido nuveikti, o mintys begailestingai lig kartojo: "Tu viena — vienintėlė pasaulyje"... Valandomis ji nujautė, jog jai pritruks galop tos gavinančios energijos ir ji pajus savo pareigas jungu. Žodžiu, pabudo jai ligšiol miegoję norai gyventi, pasišvęsti kam tai vienam, bet visai neatsiduoti taip, kaip ji iš šalies matė — troškimui visa iščiulpti, kas gyvenime yra smagaus, ne, tuo ji biauřėjosi, bet vis-gi...

Taip atsiliepė į ją ta liga, kurią vis-gi ji sulyginamai greitai nugalėjo, ir, nenorėdama pasiduoti tai ryjančiai jos energijai minčiai, atsisakė nuo gydytojų siūlomu dviejų savaičių atostogų sveikatai pataisyti, kibo prie savo triūso, kad numalšinus tai. Ji atsiduodama vėl savo ligoniams tai šiek

tiek apgalėjo, bet vis-gi pabudęs pajautimas nenumirė ir davė save vis skaudžiau pajusti. Ir kodėl šiandien šis pajautimas ypač ją perėmė?

— G-e-e-r-t... — paprašė kitoje pusėje palatos.

Sesutė krūptelėjo, ir lig iš miego pabudus, lig sparnais nuplasnojo pas suvaitojusį. Davusi gerti ir pataisiusi užklodą, ji vėl grįžo savo vieton.

Štai prieš ją Tiesys. Jis šią naktį nekarščiuoja, abelnai, eina geryn. Jis ligonis, kaip ir visi ligoniai. Bet kodėl ji negali žiūrėti į jį kaip ir į visus? Kodėl ji, visame savo veikime, neramiai jaučiasi ir trokšta, kad jis ją matytų ir kaž-kodėl jai norėtusi matyti, kaip ji savo pareigas atlieka. Kodėl ją lig adata subado, kumet jis pradeda dejuoti ir iš jos akių tryška dvigubas atjautimas? Kodėl jai norėtusi visą atiduoti, kad tik jis nebūtų kančių suspaustas. Ji to visko sau paaiškinti negali.

Jai norėtusi gilyn pažvelgti į jį, žinoti, kas jis toksai ir kas tarp jos ir jo yra bendro. Ji norėtų žinoti, ar jo gyvenimas nepagadino, ar jis išlaikė gryną atsidavimą savo idėjoms, kaip ji, ar nėra kartais gyvenimo smagumų užliūliuotas ir ar nepasuoja jis prieš peiktinus apsireiškimus. Jo akys jai sako, lig jis ir būtų toksai, koku ji norėtų jį matyti, dargi išrodo, lig jis gilumoje savo minties supranta ją visame, net ir tame keistame pajautime, kuris paskutiniu laiku ją pradėjo smaugti. Bet lūpos pas jį nebylės, ir kiek ji neužvesdavo tąja tema su juo kalbą, jis mažai ką pasakydavo. Minutėmis ji rodės, nebeiškęs ir išlies visa kas josios širdyje per tiek laiko susikaupė, nežiūrėdama į pasekmes, bet kaž-kodėl, to nepadarė Ji kaž-ko iš jo troško, o ko, ji pati nežino. Ir kodėl vėl, pajautimas, ją ypač sujudinęs, pradėjo kalti, jog tiktai jis tėra tuo.

Sesutė, — tarė įkišusi galvą palatos patarnautoja, — tas, kurį ši vakarą atvežė, miršta.

Sesutė atsitraukė nuo minčių ir pasiskubino ten, kame mirtis apkabino savo auką.

(Daugiau bus).

Ką Senelė Papasakojo.

TAI gražus rudens vakaras. Mėnesėlis gražiai švietė danguje. Tik kartais vienas, kitas palšas debesėlis, vėjailio lydymas, užslinkdavo mėnulio šviesą, padarydavo tamsiau ir nuslinkus debesėliui, mėnesėlis vėl, kaip švietęs, švietė. Ten, kažkur jaunieji dainą audė. Jos aidas skrido toli ir nyko tolumoje. Girios medeliai stovėjo ramūs ir jie klausės dainos. Tokį tai vakarą ėjau per mišką pas vieną senutėlę žmonelę, kuri man daug, daug įdomių dalykų papasakodavo. Būdavo pasakos apie tai, ką jis iš savo senolių buvo girdėjusi ir tai, ką ji pati buvo mačiusi. Pasakodavo apie Lietuvos kunigaikščius, karus. Papasakodavo apie prancūzų karą su rusais, pasigirdavo, kad jos vyresnioji sesuo, amžiną atilsį, pati buvo mačiusi Napoleoną. Ypatin- gai mėgdavo pasakoti apie baudžiovą ir labai įdomių dalykų papasakodavo. Dažnai aš po tokių jos pasakojimų nė užmigti negalėdavau ir viską, ką ji pasakodavo, matydavau sapne. Tą vakarą senelė papasakojo apie baudžiovos sunkius laikus.

Anapus Nemuno buvo didelis Veliuonos dvaras — pradėjo senelė. — Rodos, kad ir dabar jis ten yra. Tą dvarą valdė žiaurus ponas. Iš baudžiauninkų niekas negalėjo rasti pas jį paguodos bei suraminimo. Jei kas ir ateidavo, dar rykščių gaudavo. Ir mano vyrelis, Dieve duok jam dangų, gavo vieną kartą visai bereikalingai rykščių. Tos rykštės bus jam ir mirtį — pagreitinusios. (Tai prisiminus senelei, iš akių ištryško kelios tyros kaip krištolas ašaros. Nusišluoščius prijuoste ašaras, senelė tęsė toliau pasakojimą). Dabar žmonės skundžiasi, kad sunku gyventi, reikia daug ir sunkiai dirbti, kad save, savo šeimyną pramaitinus. Man tai išgirdus tik juokas ima ir gana. Yra kuo čia skūstis. Tada reikėdavo rytą dar tamsoje nueiti į dvarą, o nuo mūs į dvarą yra trys mylios. Jei būdavo atėję kokie darbai tai ten ir gulėti reikėdavo. Pirmiausia reikėdavo pono laukus apdirbti, paskui tik savo galėdavai. Blogiausia būdavo tai rugiapiūtės laiku. Tavo rugiai kad ir byra,

eik pirma pas poną. O, sunku būdavo ištesėti baudžiauninkams!

Kartą vienas baudžiauninkas sumanė išbėgti iš dvaro ir pasislėpti. Tai buvo tvirtas ir gražus vyras. Jis daugiausiai buvo ir varginamas įvairiais darbais. Susirišęs ryšulį nakčia ir išėjo, kur akys vedė, kojos nešė. Dvarponiai greit jo pasigedo. Atsirado ir tokių, kurie buvo matę, kur ir kada išėjo. Ponas įsakė kuogreičiausiai vyti ir surasti, o jei ne, tai visus iškarsiąs.

Eina keliu baudžiauninkas, galvą nulenkęs, pailsęs. Kartais greitai bėga ir vėl sustojęs klausosi, ar neatsiveja kas, ir vėl eina pamažu, kad tik kuo toliausiai nuėjus nuo to dvaro, kur tiek jo prakaito ištraukė. Ties mūsų kaimo galu atėjęs atsisėdo po pušia pasilsėti. Džiaugiasi, kad jau nebereikšią jam vargelis vargti, jau jis esąs laisvas. Bet dirst atgal, o-gi čia nepertoli ponberniai beatsiveja. Šoko bėgti. Bet kur tu ištruksi iš vilkų. Apsiviję apie Vytinės elksnyną tris kartus ir visiškai pailsinę, sugavo nabagą. Kilo didelis trukšmas. Mūsų visi vaikinai į užpečkį sulindo ir mes patys drebėjome iš baimės. Dvaro pusberniai paspiovė beržinių rykščių ir tol davė baudžiauninkui, kol galutinai nepribaigė. Tą elksnyną, apie kurį vijosi baudžiauninką praminė Vytinė, o mūsų kaimą Plaktinė. Dar ir dabar yra kryžutis prie pušies, bet jau senas, apsamojęs, kur jį užmušė.

Baigė senelė pasakoti tą tikrą baudžiovos laikų įvykį susigraudinus.

— Kad man būt šitaip, aš būčiau juos visus išžudęs, — neesusilaikiau neištaręs. Senelė nieko man nebeatsakė, tik linksmai nusišypsojo.

Buvo vėlu. Pasakęs senelei ačiu už pasaką, ėjau namo. Buvo jau visai tamsu. Aš dažnai atsisukdamas žiūrėjau ar mane kas neatsiveja, o mintyje vis buvo nelaimingo baudžiauninko vaizdas.

Dabar lenkai pagrobę Lietuvą ir-gi ne kitaip pasielgtų.

Mokytojas Bronius Paukštys.
Lūšna, Tėvynėje.

Dramos Sekcija

IŠ PO ŠLĒKTŲ MALONĒS.

—x—
VI VEIKSMŲ VAIZDELIS IŠ BAUDŽIAVOS LAIKŲ.

—x—
Parašė A. Živaitis.

VEIKIANTIEJI ASMENYS:

- o—
- 1 PETRAS SKIRPSTAS, ūkininkas, baudžiauninkas, 45 m.
 - 2 URŠULĖ, jo moteris, 40 m.
 - 3 BARBUTĖ, jų duktė, 17 m.
 - 4 JONAS ŽAGARAS, buvęs ūkininkas, vėliau pavargėlis, Barbutės mylimasis.
 - 5 ULINSKIS, dvarponis, lenkas, 25 m.
 - 6 ULINSKIENĖ, jo motina, 45 m.
 - 7 MUZURSKIS, Ulinskio dvaro urėdas.
 - 8 JUOZAPAS, Ulinskio tarnas, 40 m.
 - 9 MARIUTĖ, kaimietė, Ulinskio suvadžiotą.
 - 10 ONYTĖ, Ulinskio tarnaitė, 18 m.
 - 11 PEISINSKIS ir
 - 12 MAKABARDSKIS, Ulinskio tarnai, kurie kančiais plakdavo baudžiatuninkus.
 - 13 EGLINIENĖ, dvaro kumečio žmona, 25 metų.
 - 14 KIAULINSKIS, Ulinskio kaimynas dvarponis, 35 m.
 - 15 KARININKAS, vadas rusų kareivių būrio.
- Lenkai sukilėliai, rusai kareiviai.

VEIKSMAS I.

Prastas senovės ūkininko kambarys. Ties langu stalas, suoleliai; kampe prikabinata drabužių; kitam kampe kakalis; prie kakalio kačerga, šluota ir kiti daiktai.

SCENA I.

Uršė ir Barbutė.

URŠĖ (užsigaubusi skarele, sėdi prie ratelio ir verpia). Barbutė, dūkrele, bėg, pažiūrėk, ar nebaigė bulvienė virti? Juk laikas bus tėveliui pusryčius nešti į dvarą.

BARBUTĖ (apsiavusi medinėmis klumpėmis; drabužiai naminių margų dryžių; vienplaukė). Tuojuo, mamyte, tik pabaigsiu grįžti šluoti. (Baigdama šluoti). Bet, mamyte, negaliu gerai sau išsiaiškinti, kodėl tėvelis turi eiti kasdieną dvaran. Mudvi vienos turime savo laukelį dirbti? Jug ponas nieko už tai nemoka...

URŠĖ. Dūkrele, nevien tėvelis, bet ir visi kaimo vyrai turi dvarui dirbti.

BARBUTĖ. Bet-gi kodėl, mamyte, tie ponai nieko už tai nemoka

URŠĖ. Tokie, mat, dūkrele, dabar laikai Lietuvoje, kad lietuviai turi lenkų ponams dykai dirbti, o priede dar ir rykščių gauna. Del to ir vadinasi baudžiava.

BARBUTĖ (susigraudinus). Aš negaliu suprasti, kodėl taip yra?

URŠĖ. Dievas žino, dūkrele. Tėvelis skaitė knygelę, kad buvo tokie laikai, kada Lietuva buvo galinga! Bet paskui lenkų ponai užplūdo ir pavergė ją.

BARBUTĖ. Ak, mamyte, aš labai nenkenčiu tų ponų užtai, kad jie lietuvius vargina; ak kad jie, mamyte, vėl kur sau išvažiuotų iš Lietuvos!

URŠĖ. Gal, Dievas duos, kad tie lenkų ponai vėl iš Lietuvos kur nors išsinešdins.

BARBUTĖ (giliai atsidusus). Ak, mamyte, gal mes to nesulauksime (išeina).

SCENA II.

Uršė viena.

URŠĖ (sustoja verpusi, atsidūsta). Dievulėliau, kaip sunku yra vilkti baudžiatvos jungas. Negali žmogus išsikasti iš vargų ir nelaimių. Turiu pati viena vargelį vargti, laukelį apdirbti ir dar reikia bijoti, kad ponas neišvartytų iš namų. Tėvas turi dirbti, vargti dvare, baudžiavą eiti. O prie to kiek gauna rykščių nuo tų nelabų ponų! Ak, Dieve! kokie vargai spaudžia mus, kaimo žmones. Prie mirusio pono bu-

vo kiek geriau. Nors ir plakdavo, bet nebuvo toks pasileidęs. Gi šitas, jaunasis! Mat, sako iš pat Varšavos. Del to tai ir ryja dorą nekaltų mergaičių. Jau kiek jis jų pražudė. Ak, Dieve, kaip skaudu žinant, jog tas pats laukia ir mano dūkrele Barbute. Andai jau sakė tėvui, kad atvestų Barbutę į dvarą (atsidūsta ir pradeda verpti. Įeina Jonas).

SCENA III.

Uršė ir Jonas.

JONAS. Tegul bus pagarbintas Jėzus Kristus!

URŠĖ. Per amžių amžius!

JONAS (apsidairęs). Tai ką, teta, ar Barbutės nėra?

URŠĖ. Yra, Joneli. Ji rengia tėvui pusryčius.

JONAS. Maniau, kad jau į dvarą išvarė.

URŠĖ. Dar neišvarė, Joneli, bet maža vilties, kad ilgai ją turėsiu pas save.

JONAS. Ak, tas nedoras šlėkta!

URŠĖ. Biaurus mozūras, Joneli!

JONAS. Žinai ką, teta? Aš pasirengęs jam galvą nusukti!

URŠĖ. Ką jiems, Joneli, padarysi? Eņgia nekaltus žmones ir gana! Bet, tu, Joneli, kas tai, ar jau neini dvarui dirbti?

JONAS. Neinu, teta, nors ir bijau, bet širdis kerštu dega už baisų mano tėvelio plakimą, kurs nuo to ir mirė.

URŠĖ. Visi jo gaili, Joneli, nes tai buvo geras žmogus. Amžiną atilsį. O, tu, ar negauni rykščių už tai, kad į dvarą neini?

JONAS. Vakar atsiuntė tarną, kurs sakė, kad ponas duosias man 300 rykščių, jeigu šiandien neisiu į dvarą, tačiau nėjau (sugniaužęs kumštis). Kasžin kas man darosi, teta? Tegul jis tik pamėgina! Aš jam kaulus sutrupinsiu!

URŠĖ. Tu drįstum, Joneli?

JONAS. Tikėk man, teta, kad taip būtų, jeigu jis mėgintų Barbutę paimti į dvarą ir pražudyti taip, kaip pražudė daugelį mūs kaimo mergaičių.

URŠĖ. Tu, Joneli, myli Barbutę?

JONAS. Žinoma, teta. Barbutė yra mylimiausia pasaulyje. Kaž-ką atiduočiau, kad tik ją gaučiau! Tik gal ji manęs nemylė? Ar nesutiktumėte, teta, leisti ją už manęs

URŠĖ. Kurgi ne, Joneli. Barbutė tave ir-gi myli. Mudu su tėvu taip-pat tave myli ir lešiva Barbutę (pauza). Tik žinai, Jonai, kad be pono leidimo sunku bus tai padaryti. Priešingai, rykštėmis užkapotų tave ir mus. (sumišusi). Ištvirkėlis, jis mat pats nori Barbutę paimti pas save.

JONAS (sugniaužęs kumštis). Kaulus jam sutrupinsiu, tegul tik jis pamėgina Barbutę užkabinti!

URŠĖ. Nieko, Joneli, gąždinimu, keršiniu jo nepamokinsi. Jis turi tarnų. Lieps jiems plakti ir gana. Be to dar gali atimti žemę ir priskirti prie dvaro. Geriau, Joneli, gražiuoju prašykie, gal išprašysi. Aš taipgi melsiu, kojas bučiuosiu, gal pavyks išprašyti.

JONAS. Ką tas gelbės, teta. Gyvulis nesupranta prašymo. Dar jam kojas bučiuoti! Geriau su juom kitaip pasielgti: kur nors Barbutę paslėpti.

URŠĖ (susigraudinus). Ak, Joneli, kur judu dėsitės? (Įeina Barbutė su katilėliu).

SCENA IV.

Uršė, Jonas ir Barbutė.

BARBUTĖ. Mama, bulvienė jau išvirė. (Pamato Joną, padeda katilėlį ir eina sveikinties).

URŠĖ. Na, tai skubink, Barbute, nešk tėveliui pusrytį.

JONAS. Sveika, Barbutė!

BARBUTĖ. Sveikas, Joneli (sveikinas). Jonai, kas yra tau, kad nei šiandien neini į dvarą?

JONAS. Atėjau tave aplankyti, mylima Barbutė.

BARBUTĖ (glausdamosi prie Jono). Tu mane myli, Joneli.

JONAS. Taip, Barbute, labiau neg viską šiame pasauly.

BARBUTĖ (pažiūrėjusi į motiną, atsidūsta). Mama!.. (Jonui). Ak, Joneli, kasžin ką mama pasakys?...

JONAS. Mama sutinka, Barbute!

URŠĖ. Taip, taip, vaikeliai, aš sutinku, tik judu nelaimingi! Ak tas ponas... (visi nusimena).

BARBUTĖ. Ką mama sakai? Ką tas ponas?...

URŠĖ. Ponas, dūkrele, nori tave paimti pas save į dvarą ir laikyti savo kambariuose.

BARBUTĖ. Ne, mama, aš neisiu pas tą poną, aš myliu Jonelį.

JONAS. Barbute, mano brangi, bet tas ponas galanda savo nagus, kad tave pagauti.

BARBUTĖ (glausdamosi prie Jono). Ne, Joneli, taip nekalbėk! Aš neisiu pas poną nors mane muštų ir užmuštų. Joneli! tu mane išgelbėsi?!.. (Jonas susimaišęs. Uršė ašaroja).

URŠĖ. Na, dūkrele, nešk tėveliui pusryčius, kad nepavėluotum, žinai tėvelis sunikiai dirba.

BARBUTĖ (pašokusi). Skubinuos, mamyte (ima katilėlį; Jonas stovi susirūpijęs).

URŠĖ (Jonui). Sėsk, Jonai (pradeda verpti; Jonas sėdas; Barbutė sutaisiusi nešini, užsigaukia skarele ir eina į duris).

BARBUTĖ (pravėrusi duris, nusisteba ir atsigrįžta). Ak, dvaro ponaitis atėjo su dviem vyrais. (Jonas pašoksta).

URŠĖ (nusigandusi). Ak! Dievulėliau! Barbute!

JONAS (pagriebia Barbutę už rankos) Barbute, neik!.. (įeina Ulinskis, Peisinskis ir Makabardskis. Visi su kančiais).

SCENA V.

Uršė, Jonas, Barbutė, Ulinskis, Peisinskis ir Makabardskis.

ULINSKIS (pamates Joną). Tu muziko kotas! Pas paneles landysi?!

JONAS. Pone, turėjau reikalą tai ir užėjau!

ULINSKIS. Kokį reikalą?! Landyti be mano leidimo pas paneles!

JONAS (nedrąsiai). Aš myliu Barbutę.

ULINSKIS. Ką? Barbutę?... (piktai). Kaip tu gali mylėti mergą be mano leidimo?

JONAS. Jos tėvai leido! Ir Barbutė mane myli.

ULINSKIS. Tylėk, tu muzikpalaiki! Aš Barbutę myliu ir atėjau ją pasiimti! Kaip drįsti tu lįsti už akių savo ponui? (į Barbutę). O, tu, panelė, turi šiandien pribūti į dvarą, į mano palocių.

JONAS (liūdnai). Barbute...

BARBUTĖ (glausdamosi prie Jono, Ulinskiui): Ne, pone. Aš myliu Joną ir neisiu į dvarą.

ULINSKIS (perpykęs). Kaip jūs galite mylėtis be mano leidimo? (pripuoles, pagriebia nuo Jono Barbutę ir pastumia į šalį. Barbutė sukniumba, išmeta katilėlį, kuris sudūžta ir valgis išsilieja).

JONAS (įnirtęs, griebia ponui už sprando ir trenkia į šoną). Ką tu ponpalaiiki darai?!..

ULINSKIS (baisiai perpykęs). A, tu muziko kotas!.. Von iš čia!

JONAS (puola ant pono su kumštis, bet Peisinskis ir Makabardskis sugriebia jį).

ULINSKIS. Laikykite tą šunį!.. (kerta Jonui kančiu). Kaip tu drįsti šokti ant savo pono!

BARBUTĖ. O, Dievulėliau!.. (Uršė verkia).

ULINSKIS (kelis syk kerta Jonui kančiu, kuris raivosi, tamposi, gi tarnai laiko). Išveskite dabar tą šunį į dvarą ir duokite dar jam 300 rykščių. Nereikės jam, panie, ant pono šokinėti.

PEISINSKIS IR MAKABARDSKIS. Klausom!.. (veda Joną pro duris. Jonas nesiduoda, bet tampa įveiktas).

BARBUTĖ (puola prie Jono) Ak, Joneli!..

ULINSKIS (atstumia Barbutę). Neleidžiu tau lyst prie to muziko; tu būsi mano, girdėjai?..

J. T. Smith.

ATEITININKAS.

(Iš angliško vertė A. K. Tauragis)

(Tęsinys).

Baigėsi mokslo metas, prasidėjo kvotimai. Visi vaikai turėjo daugiau liuso laiko. Vinco planas buvo smagus.

Vieną šeštadienio rytmetį 25 pačių didžiausių vaikų slapta upės pakraščiu, aukščiau vandenpuolio, dasigavo kranto ir apėmė jį. Ateitininkai, paprastai, susirinkdavo apie devintą valandą. Tad užpuolikai vietą užėmė aštuoniose. Visi stengėsi užsilaikyti kuoramiausia ir nekelti triukšmo. Maginio ramumas neprivalo būti suardytas. Jis ir-gi turi manyti, kad užpuolikai buvo jo paties užleisti. Pasirodžius Ateitininkams, nutarta pirmučiausia juos panerti vandenį, paskui upės pakraščiu, be jokio trukšmo, pasiūsti namo ir nedaryti nei jokio pranešimo. Patį triukšmas sukelti apie pietus, kumet visi sužinos kas atsitiko.

Okupavę krantą užpuolikai buvo smagūs. Norėdami sulaužyti lentą, jie po tris stojo ant jos ir pasisupę šokdavo į vandenį. Vienuoliktą valandą Vincas pastebėjo, kad visoje apylinkėj nepasirodo nei vienas Ateitininkas. Apie daržą ir namą ir-gi buvo tylu, ramu, tik senas daržininkas, už kokių dešimts pėdų, ramiai sau darbavos. Niekam iš jų nei į galvą neatėjo, kad kas nors galėtų atsitikti. Galiausiai pradėjo nerimauti, užsiduodamas sau klausimą, ar nebus tikėtai Edvardas sugalvojęs kokią šposą, kuris juos nugalėtų ir visai pažemintų.

— Apsivilkime drabužiais ir apibėgkime miškelį, nes kitaip gali mus, it žiurkes, sugauti, — prabilo Vincas.

Visi pasileido bėgti prie kranto ir pasimti drabužius, kuriuos buvo sukabinę nusirengimo pašiūrėje. Įbėgo pašiūrėn ir... o stebūklas! Visi drabužiai buvo dingę. Kur jie dingę? kiekvienas statė sau šitokią klausimą. Paklaustas daržininkas — sakė, kad niekas arti jo nebuves. Aplinkui nei jokio pėdsako. Dažar dvidešimts keturi pasekė-

jai atsikreipė veidais į vadą Vinčą su piktais klausimais: Kas dabar daryti? Jei tu sugalvojai tokį planą, delko gerai jo neišvedei. Tokiais ir tam panašiais klausimais, it kruša, buvo pilamas Vincas.

— Mes apgauti, — prabilo Vincas, — ir būsime priversti būti čia ligi paleis mus tas, kuris pavogė mūsų drabužius. Šis šposas lygus tam, kaip ir kad būtų visus mus surišęs. Bet ką-gi dabar padaryti? Būkite ramūs ir laukite.

Saulė jau sviro vakarų pusėn. Visi laukė. Jų pilvai paliko tušti, kūnai parudo, o ūpas surūgo, lig rūkštus pienas. Smilčių suonaša pasidarė nepakenčiama. Visų laukimo laiku nei gyva dvasia nepasirodė, kurios būtų galėję prašyti pagalbos. Senas daržininkas po pietų nesugrįžo. Daržas plėšimui buvo plačiai atdaras, bet nebuvo ko plėšti, nes ankstybame pavasaryj nieko dar nebuvo tinkamo valgiui. Kumet nusibodo jau laukti, visi pradėjo ginčyties. Kai-kurie iš šakų pasidarė sau būdelę ir sulindę jon sumigo. Trečią valandą po pietų pamatė kad vandenpuolio upės pakraščiu bėga vaikas. Vincas pasiuntė žvalgus, kad sugautų. Pasirodė, kad vaikas tyčia buvo pasiūstas.

— Visi jūsų drabužiai randasi žemiau didžiojo akmenis po vandenpuoliu, — uždusiu balsu pranešė vaikas. — Eikit ir pasiimkite juos.

— Gal čia kitas šposas — atsiliepė Vincas. — Kas tau sakė?

— Edvardas. Aš ir-gi mačiau sumestą ten daugybę marškinių, apsiaustų, kaklaraišių ir net užkandžio.

— Gal ir tu ėmei to užkandžio? — suriko Vincas.

Visi nusijuokė.

— Ne. Edvardas nedavė. Jis sakė, kad iš didelio alkio, ieškodami drabužių, jūs ir akmenis būtumėt pradėję valgyti.

It avys, visi dvidešimts penki pasiziūrėjo vienas į kitą. Bet kalboms nebuvo lai-

ko. Vincas liepė visiems eiti upės pakraščiu. Jie ėjo vienas paskui kitą žemyn prie vietos, kur vanduo vertėsi į maudymosi prūdelį. Ten gamtos padirbti laiptai vedė uolos stipruma prie didžiojo akmens, kur visų buvo gražiai sudėti drabužiai. Ateitininkai buvo išsislapstę, bet jau nuo suonašos einant buvo girdėti jų balsai ir juokas. Kadangi tai buvo šeštadienio popietis, pusė miesto vaikų buvo susirinkę maudytis prie akmens. Tat padėtis Vinco ir jo draugų buvo visiems žinoma. Del to visi iš jų juokėsi ir tyčiojosi.

Priėję prie vietos, kur buvo sudėti drabužiai, visi pirmiausia kibo prie užkandžio. Bet ir čia buvo suvilti. Užuoť skanaus užkandžio, rado ryšelius pilnus smėlio ir akmenų.

— Laimėtojams priklauso visas užkandis,—šaukė Edvardas, kumet vaikų juoko lydimi Vincas su draugais bėgo namo pietų.

Dabar Smilčių suonaša negreit sulauks kito tokio puolimo.

SKYRIUS VIII.

Darbo ieškojimas.

Panieka, kurią Vincas kentė nuo kitų vaikų per savaitę ar dvi labiau jį įerzino. Jis negalėjo nei pažiūrėti į Edvardą, kuris jį visame įveikė ir padarė visų pašaipa. Būtų skundęsis savo motinai ir Edvardą prašalinęs, bet skūstis jautė prastžengimu prieš teisę. O prie to, jo motina sužinojus visa dar parentų Edvardo pusę. Tat su savo skundu kreipėsi prie Aroldo, kuris apsiėmė, draugo vardan, subarti Edvardą. Bet Edvardas to nepriėmė, pasiremdamas tuo, kad Vincui dera pačiam savo skundus pakelti.

— Lai jis man pasako, ką jis turi pasakyti, o aš sugebėsiu jam atsakyti.

Vincas ant to sutiko.

— Negaliu priešintis tam, kas padaryta, bet galiu priešintis priemonei, kurią naudojai, — prabilo Vincas.

— Ir aš galiu priešintis tam, ką tu padarei ir tavo priemonei, — rūsčiai atsakė Edvardas. — Tu išsisukai iš vienos keblios padėtis del to, kad mes nenorėjome kištis į Tėvo N. sumanymą. Galėjai būti nors ant

tiek mandagus, kad davus mums ramybę, bet ne. Bandei atimti mūsų šventę ir sulaužyti krante įtaisytą mūsų šokimui į vandenį lentą, taip-gi ir valtelę. Pigiai tave paleidome.

— Verčiau būti apmuštu, negu priimti pajuoką, kurios susilaukėme nuo vaikų. Tu niekad nevedei kovos teisingai. Visumet su šposu, prigavimu.

— Tą mes pasiskolinome nuo tavęs, kada tu vogei mūsų narius, — atsakė Edvardas.

Kalba baigėsi dar didesniu įnirtimu.

Aroldas stoji Vinco pusėje, kreipdamas domės į įvykius. Ir abu vaiku dar labiau Edvardą paniekino. Džiaugėsi jiedu, kad Edvardas savo kambarį perkėlė į palėpį, tokiu būdu mažai jis bus jų akyse.

Artinosi atostogos ir didis galų gale turės įvykti dalykas: Vincas pradės dirbti. Apie nieką kitą daugiau nei nekalbejo. Jis sumanė prašyti Aroldo, kad tas panaudotų savo įtekmę bankoj, kad ir jį ten priimtų. Aroldas žadėjo stengties išpildyti prašymą. tačiau pridūrė, kad nėra nei mažiausios progos, nes niekas neapleidžia, o jis žinąs du, kurie jau laukia vietos.

— Tai ypatinga vieta, — pridėjo Elena, — ir tas, kuris nori ją užimti, turi būt pilnai tinkamas.

Vincas dirstelėjo į ją su panieka ir jau norėjo ką sakyti, bet motina pertraukė kalbą. Edvardas būtų širdingai nusijuokęs, bet giliai atjautė Vinco įžeidimą. Jis daugiau žinojo apie Elenos ir jos brolio nuomonę, negu jie manė. Ji buvo įspėjus Aroldą nė piršto nepakelti, kad gavus Vincui vietą bankoj. Aroldas ir-gi neturėjo noro dalintis tokia garbe su pusbroliu. Mielu noru pagelbėtų jam gauti vietą kur kitur, bet bankoj — nenorėjo turėti kokurento.

Kadangi Vincui išpuolė surasti sau užsiėmimą daug geresnį už Aroldo, tat pradėjo abejoti ir svyruoti. Jis nepradėsiąs dirbti iki rugsėjo, nes norėjo dar pasidžiaugti ilgomis atostogomis. Ieškant geros, atsakomos, su aukštu mokesčiu vietos, nustėbo sužinojęs, kad nei jokia kitas užsiėmimas neviršijo bankos žmonių pagarbos. Nusimiņęs, kad bus priverstas imti žemesnę už A-

roldo vietą, Vincas išdrįso pasitarti su Edvardu, kuris labai džiaugėsi tuo parodytu jam pasitikėjimu.

— Baigianties vasarai bus viena vieta tuščia, — prabilo Edvardas, — ir labai tau patiks. Vilaro raštininkas žada važiuoti į Vakarus užimti ten žymesnę vietą.

— Kaip tik dalykas! — džiaugsmingai atsiliepė Vincas. — Kreipsiuos asmeniai.

— Ne, nedaryk to — patarė Edvardas. — Rasi dvidešimts prašančių tos vietos. Ją gaus tas, kuris turės gerą perstatymą. Eik pas Tėvą N. ir prašyk jo pagelbos.

— Kadangi aš apleidau jūsų ratelį, galiu tat savo prašymus pats atlikti, — atsakė Vincas.

— Pats per save negali gauti to, ko nori. Be to nereikėtų tau būti tokiu išdidu, kumet ieškai darbo.

Susyk Edvardui, kaipo didžiojo ir turtingojo Vilaro raštininkui, gyvenimas išrodė it radastų žiedas. Žinoma, savo minty jis jau buvo gavęs tą vietą. Matė save bevažinėjantį Vilaro karietoje, duodantį jo vardu įsakymus, valgantį prie Vilaro stalo, ir visados apsirengusį it ponas. Užsivilkęs savo geriausiai drabužiais daug sykių jis ėjo pas didįjį vyrą, bet nei name, nei raštinėj negalėjo prie jo priėti. — Ar turi susitarimą su Vilaru? — visi jo klausė.

(T. B.)

Sporto Sekcija.

(Veda F. L. Savickas, L. V. Centro Sp. Sekc. Raštininkas)

Ir vėl noriu Vyčių kuopų domę kreipti į straipsnį "Sporto Reikalai", tilpusį "Vyčio" Nr. 6(119). Kai-kurios kuopos jau suorganizavo sporto sekciją, kitos organizuoja. Bet ką veikia tos kuopos, iš kurių negirdėti nei jokių žinių, pranešimų?

L. V. Centro Sporto Sekcijos raštinė ragina visas Vyčių kuopas organizuoti sporto sekcijas, nes kiekvienoj juk kuopoj randasi jaunimo, mylinčio sportą. Todel, Vyčiai-ės, neatidėliokite šito darbo. Imkitės organizuoti sporto ratelius vyrams ir merginoms, pradėkite veikti, nes dabar yra tinkamiausias laikas.

Taip-gi nepamirškite pranešti Centro raštinei apie to darbo pasekmes. Siųskite korespondencijų "Vyčiui", sykiu aprašykite tą veikimą ir kituose lietuvių laikraščiuose, neskiriant nei anglų.

Kaip jau minėjau, sporto korespondentų išrinkite tokį asmenį, kuris pilnai atsakytų tam darbui.

—x—

Paveikslų! Paveikslų!

Vasarą jaunimas ypatingai mėgsta

traukti paveikslus. Centro Sp. Sekc. Raštinė prašo Vyčių nutraukti paveikslų grupių, basebolo, teniso ir kitų ir atsiųsti raštinėn. Tuos paveikslus galima bus įdėti "Vytin".

—x—

Konstitucija.

Centro Sporto Valdyba ruošia L. V. Atlėtų sekijos Konstitucijai pataisų, kurios bus patiektos busimam Seimui užtvirtinti. Jei kas turi gerų ir gražių sumanymų, prašomi atsiųsti Centro Sporto Sekcijos raštinei.

—x—

CHICAGO, ILL.

Chicagos Vyčiai pradeda smarkiai veikti, ypatingai sporto srityje.

Aukščiau minėjau, kad Chicagos Vyčiai yra labai užsiinteresavę sportu. Dabar už garbę laikau pranešti, kad Chicagos Vyčiai jau turi suorganizavę tris stiprius basebolo ratelius (teams), būtent: 5-toj, 8-toj ir 36-toj kuopose, taip-gi penkius teniso ratelius: 4-toj, 5-toj, 13-toj, 24-toj ir 36-toj kp.

Teniso rateliai nors tankiai daro prak-

tikus, — žaidžia, bet viešai dar nepasirodo. Gi basebolo rateliai jau kelis kartus viešai žaidė.

L. V. 36-tos kp. (iš Brighton Parko) basebolo ratelis šauniai pradėjo sezoną sekmdieny, bal 23 d., šių m., ant 42-ros gatvės prie California Ave., supliekdami Avalon sporto kliūbą. Vyčiai padarė 18 punktų, o Avalon tik 13.

L. Vyčių 36-tos kp. basebolo ratelis buvo suorganizuotas pereinamais metais pastangomis T. Wolko, S. Piežo, P. Juškevičiaus ir kitų. Praeitą sezoną jau lošdami su svetimtaučiais daug sykių laimėjo.

Šiomet, padedant kuopai, įsitaisė uniformas. Turėdami uniformas Brighton Parko Vyčiai galės lošti basebolą viešose vietose, kaip McKinley parke ir kitur su kitų kuopų Vyčiais ir svetimtaučiais, ir tuo būdu pakels lietuvių vardą.

Pirmos rungtynės.

Sekmdieny, geg. 7 d. prie 42-ros ir California gatvių įvyko pirmos basebolo rungtynės tarp Chicagos Vyčių.

Vienoje pusėje buvo miklus L. V. 36 kp. iš Brighton Parko sviedininkai. Prieš juos stoji naujai suorganizuotas L. V. 5-tos kp. basebolo ratelis.

Rungtynėse abi pusi stipriai laikėsi, tačiau garbė teko L. V. 5-tos kuopos sviedininkams, kurie padarė 9 punktus prieš 36 kp. 2. L. V. 5-tos kp. basebolo ratelį sudarė M. Andriuškevičius, D. Diešulskis, A. Kaminskas, A. Butkus, J. Daugirdas, V. Sinkevičius, P. Beržinskas, Pr. Andriuškevičius ir Mačiukaitis.

Lietuvių "Babe Ruth" Šiose rungtynėse ypatingai pasižymėjo 5-tos kp. metėjas (pitcher) J. Daugirdas. Jis Brighton Parko Vyčiams davė tik 7 progas (7 hits), gi jo oponentas Ivinskas davė 15.

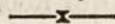
J. Daugirdas taip-gi pralenkė kitus ir mušime. Jis padarė vienatinį "home run" ir vieną "3-base hit". Todėl jį galima pavadinti lietuvišku "Babe Ruth". Gaudytojas (catcher) A. Butkus ir-gi parodė gabumą, bet rungtynių laimėjimas priklauso nuo visų 5-tos kp. sviedininkų, kurių vedėjumi yra A. Daugirdas.

L. V. 36-tos kp. žaidėjų sąstatan įėjo: A. Urbikas, S. Pieža, K. Ivinskas, J. Gajauskas, T. Volkas, V. Janskas, Dausonas, Pr. Juškevičius ir Budvikas. Jie ir-gi parodė daug praktiško išsilavinimo šiame sporte. Baigianties rungtynėms metėją K. Ivinską pavadavo adm. F. Dubickas, tačiau ši permaina nei kiek nepagelbėjo.

Ūpas visu rungtynių metu buvo labai geras. Publikos suėjo nesitikėtinais daug. Northsaidiečiai Vyčiai troku ir automobiliais buvo atvažiuavę žaidimo vieton. Abejose pusėse buvo didelis sveikintojų (rooters) būrys.

Geg. 28 d. L. Vyčių 36-tos kp. sviedininkai vėl loš basebolą su northsaidiečiais. Šį sykį jie mano northsaidiečiams atsilyginti.

Jeigu kuris basebolo ratelis iš apylinkių valstijų norėtų pamėginti savo jėgas su Chicagos Vyčiais, prašomi kreiptis L. V. Centro Sporto Sekcijos Raštinėn, 4736 So. Wood St., Chicago, Ill. Iš čia bus suteikta sąlygos ir visos informacijos.

IS L. VYČIŲ CHICAGOS APSKRIČIO SPORTO SEKCIJOS VEIKIMO.

Geg. 5 d. McKinley parko salėje įvyko Lietuvos Vyčių Ch. Apskr. Sporto Sekcijos susirinkimas. Narių susirinko gana daug. Gaila, kad šiame sus-me atstovų dalyvavo tik iš 3 kuopų, būtent 5, 8, ir 36. Kur mūsų kiti kuopų sporto mėgėjai?

Susirinkimą atidarė Apskr. Sporto Sekcijos Pirm. Pr. J. Paliulis malda.

Plačiai kalbėta apie kitų kuopų neveikimą toje srity. Pasirodo, kad Sporto sekcija kuopai yra meškeris pritraukti daugiau narių. Paskutiniam susirinkime atstovauta du basebolo rateliai 5 ir 36 kp. Praėjus 10 dienų išgirdom, kad ir Roseland'o 8 kp suorganizavo basebolo ratelį. *Kur noras — ten ir kelias.*

Apkalbėta tolimesnė Sp. Sekc. darbuotės eiga. Daug diskusuota apie sviedininkams uniformas. Del uniformų spalvos, nutarta palikti kiekvienos sviedininkų grupės nuožiūrai. Tik, be kp. numerio, parašai visų bus vienodi. Komisija paakstinti kitas

kuopas organizuoti sporto sekcijas pranešė, kad dirbo kiek galėjo, tačiau pasekmės nebuvo tokios, kokių tikėtasi. Nežiūrint to, nutarta nenustoti veikti: gaminti žaidimų programą ir pradėti žaisti. Kitos kuopos pamąčiusios realų veikimą, greičiau gal pradės veikti.

Sus-mui pasibaigus, sviedininkų ratelių manadžeriai: A. Daugirdas 5-tos kp., A. Dubickas 36-tos kp., ir L. Strumilas 8-tos kp., tarėsi apie programą — (schedule).

Dalyvavusių sus-me ūpas buvo be galo puikus. Tikimasi, kad Chicagos Vyčių Sporto Sekcija bus pavyzdžiu kitoms kuopoms ne tik darbais, bet ir laimėjimais!

Jaunutis.

Kalbama, kad ar ne Vyčių 5-tos kuopos sviedininkams tik netolimoj ateityj teks susiremti su garsia Springfield'o Vyčių 48-tos kp. basebolo grupe.

K. M. S.

Mahanoy City, Pa. L. V. 104 kuopa nepaprastame susirinkime, gegužio 7, 1922, įsteigta sporto sekcija ir sudaryta basebolo ratelis, kurio valdybon įėjo šie asmenys: Juozas Vaicikauskas, Administratorius, Martinas Stučka — viršininkas. Praktikiškas laiką ir vietą paskelbs Valdyba.

Bet to, kuopa nutarė supirkti visus sporto sekcijai reikalingus žaidimui įrankius. Vytis P. J. Kuberta, naujai susitvėrusiai sporto sekcijai paaukojo \$10.00; V. Jusaitis — \$5.00. Graži pradžia.

Naujai L. V. 104 kp. sporto sekcijai linkime sėkmingos darbuotės, kad neužilgo galėtų lenktyniuoti su stipriausiais vietos ir apylinkės sporto rateliais.

K. Žeglis, Rašt.

Mahanoy City, Pa. Susitvėrusi Vyčių "tennis" grupė trumpoje ateity rengiasi pradėti žaisti "tennis". Visa grupė pasidalino į keturias dalis:

I Rutkauskaitė, Bendinskiūtė, Kubertavičiūtė ir Zardeskiūtė.

II Matilda ir Magdalena Pašukiniūtės.

III. Pašukiniūtė, Ona Jakuboniūtė, Grebliūnaitė ir Šotaitė.

IV Karalikiūtė, Zubaitė, Kenauskaitė ir Klimašauskaitė.

Pangoniūtė vedėja.

Korespondentė.

Be galo smagu talpinti tokia žinutė. L. Vyčių 104 kp. yra vėliausiai susiorganizavusi, bet veikime neatsilieka nuo kitų kuopų, daug pirmiau suorganizuotų.

Valio L. V. 104-tos kuopos sp. sekcijai!

Pr. L. Savickas.

1. Turėk savo kambarius išvėdintus.
2. Nenešiook ankštų drabužių ir pritaikyk juos prie laiko, oro ir darbo.
3. Jei dirbi viduj, kasdien praleisk kiek laiko lauke.
4. Miegok švieziame ore, viduje, ar lauke, jei galima.
5. Kosėdamas, ar čiaudėdamas pridėk nosinę prie burnos ar nosies ir reikalauk to iš kitų.
6. Eidamas valgyti visumet nusiplauk rankas.
7. Nepersivalgyk, ypatingai mėsos, ar kiaušinių.
8. Valgyk iš lėto ir sukramtyk maistą gerai.
9. Kasdien gerk apščiai vandens.
10. Valgyk daug vaisių ir daržovių.
11. Žiūrėk, kad viduriai būtų geri.
12. Stovėdamas, sėdėdamas ar vaikščiodamas būk išsitiesęs.
13. Žiūrėk, kad kokie nuodai, ar antkritis neįsigautų kūnan.
14. Švariai užlaikyk dantis, dantų smegenis ir burną.
15. Dirbk kaip reikia, pažaisk, pasilsėk ir išsimiegok.
16. Būk visumet ramus. Rūpestis kenkia sveikatai. Ieškok savo draugų draugijos.

KLAIIDŲ ATITAIŠYMAS.

Praeitam "Vyčio" numery, straipsnyje "Lietuvos Vyčių spaustuvė gerame biznio stovyje", per neapsižiūrėjimą, įvyko žymi klaida. Vietoje "Per pirmus šešis mėnesius padarė \$2,749.00 pelno", turėjo būti \$3,749.99". Tokia suma padėta ir žemiau paduotame "statement"—Surplus \$3,749.99.

Šviesos Spinduliai.

Surinko ir liuosai vertė A. K. Tauragis.

Kilniausi įkvėpimai kilniaus jausmais įkvėpti, — o iš šitų geriausias — tai meilė.

W. A. Anderson.

Mylėti, reiškia trokšti kitam aukščiau-sio gero.

R. H. Benson.

Tobula meilė turi savotiškas eiles, kurios gali iškelti ryšius mažiausiai mokintų žmonių.

G. Eliot.

Tikroji Meilė.

Tikroji meilė... tai būtybė daug prakilnesnė, puikesnė; ji skaisti, tobula net dieviška; tikroji meilė, tai auksinis retėžis nuo dangaus paleistas, kurio ryšiai šviesūs ir lygūs.

B. Johnson.

N. su savo žmona gyveno pilnam sutarime. Mažas debesėlis pasirodydavo jų tarpe, kumet vyras nedėdienio vakare pareidavo namon, kojomis tiktai "grūdėliu" sunkesnėmis negu paprastai iš truputį prailginto smuklėje poilsio.

Tvėrėjai.

Tikras narsus vyras yra tas, kuris gali pasiduoti vargingam gyvenimui. *Martialis.*

Dabarties Gyvenimas.

Kuo yra mūsų kūnai, žiūrint į dabartį jų stovį? Ligos ir mirties tvenkiniai, perų lukštai, sielos sunkūs ir sloginanti tinklai. Kuo yra mūsų dabarties gyvenimas, palyginus su gyvenimu danguje? Tik greit prabėgęs, netobulas laukimo laikas atmainos ir puvio laikas, perų stovis. Ir vis-gi mes jį mylime ir gyvename it neturėtume kito gyvenimo. Jei laimė apdovanoja mus keliomis savaitėmis daugiau, vaikštom po užgauto daugiau žvilgsniu ir "pridarome tokių keistų dalykų prieš dangų, kas net angelus praverkdo".

Mes neužtektinai įsitikinę jėgoms, kurios traukia citi su pasauliu. Tos jėgos randasi mumyse viduje ir iš oro. Žiauriai pri-

gimčiai malonu eiti su pasauliu ir viskas aplink kviečia mus eiti lengvesniu keliu. Sunku nuošaliai stovėti, leisti gyvenimas, kuris surištas su šios dienos žmonėmis. Sunku atsisądėti turtų troškimo ir šio pasaulio garbės, o jų vietoj imti kryžių. Žmonės nedarys šių dalykų, kol nebus giliai įsitikinę, kuomi yra šis dabarties gyvenimas ir kuomi yra ateities gyvenimas.

Dabarties gyvenimas, tai ištyrimas mūsų tinkamumo gauti gyvenimą ir laimę. Jis tik tuo yra, ir nieku kitu. Jei jis nustoja tuo būti, Dievą apvilia ir panaikina žmogaus likimą.

Sausa ir nuovargi yra ta žemė, kurioje paskirta mūsų kelionė. Troškimas it karštingė apima. Tą troškimą mes stengiamės nutildyti prie purvinų šio pasaulio šaltinių.

Kun. A. E. Breen, Ph. D.D.D.

Šis gyvenimas, tai laikinas ištyrimo stovis; jis niekad nebuvo skirtas mums čia apsigyventi. Čia nieko nėra kas galima būtų pavadinti mūsų savastim, nes po trumpo laiko mirtis išties savo ranką ir atplėš mus nuo visko, kas čia yra. Tad kaip paika yra iš šio gyvenimo daryti didįjį siekinį, del kurio verta gyventi? Mūsų gyvenimas turėtų būti visapusis prisirengimas, pasitikėjimas, laukimas, o mes jį gyvename it jis būtų visų mūsų minčių ir darbų siekiniu. Juo brangesnis daiktas, tuo liūdnesnis jo gaišimas. Gi nieko nėra brangesnio, kaip pasekmės, kurias galėtume atlikti teisingu savo gyvenimo vedimu.

Kaip artistas žiūrėdamas į akmenį mato jame dailią, it gyvą, stovylą ir neapkvaista iš ilgo darbo, kuris reikalingas išdirbti jo proto tvariniui, taip žmogui derėtų turėti galvoj pirmoj vietoj tą didžią mintį: ką aš galiu padaryti su savo gyvenimu?

Kun. A. E. Breen, Ph. D. D. D.

Nelengva būtų padaryti geresnį pasaulį už šitą, kuriame gyvename. Su kiekviena

radasta gauname ir erškietį, bet ar-gi nemei-
lios tos radastos! *Frank Stanton.*

Jei tavo sumanymai nevyksta, kaip kar-
tais su sumanymais atsitinka. Jei valan-
dos, rodos, ilgos lipant tau prieš kalną, at-
mink, mano drauge, tai yra dalis, kurią tu
išpildai. Rasi ilgaiui šviesesnę dieną. Tai
yra gyvenimas. *Edgar A. Guest.*

Gyvenimą mylėti nėra bloga; bet bloga
nežiūrėti virš dabarties gyvenimo į gyveni-
mą, kuris teikiamas kaipo atlyginimas už
čia atliktą gerą.

Kun. A. E. Breen, Ph. D.D.D.

Gyvenimo veidrodis.

Yra ištikimų širdžių, yra narsių dva-
sių, yra sielų, kurios skaisčios ir teisingos;
tad duok pasauliui geriausią ką turi, o ge-
riausias tau sugrįž.

Duok meilę, o meilė tavo širdžiai plauks,
kaipo stiprybė reikalingiausioj tavo valan-
doj, turėk pasitikėjimą ir didelis širdžių
skaičius parodys tavo žodžiui ir darbui pasi-
tikėjimą.

Nes gyvenimas tai ir karaliaus ir vergo
veidrodis. Jis yra tuo, kuo pats esi ir ką
pats darai. Tad duok pasauliui geriausią ką
turi ir geriausias tau sugrįž.

Madeline S. Bridges.

Gyventi.

Gyventi širdyse, kurias paskui save pa-
liekame, tai nėra mirtis. *Campbell.*

Meilė.

Meilė, tai vienatinis šiame pasauly ge-
ras. Tad būk mylimas, kiek širdis gali my-
lėti arba protas sugalvoti, arba ranka už-
tikrinti. *Browning.*

Aukščiausia žmoguje galė yra mylėti, o
aukščiausias tos galės veiksmas — tai Die-
vą mylėti. Be to, žmogaus darbas, tai it
mašinos darbas.

Meilė, tai saldžiausias žmogiško gyveni-
mo jausmas, o gyvenimas danguje, tai ne-
pertraukiama, neišsibaigiama meilė.

Kun. A. E. Breen, Ph. D.D.D.

Mirtis.

Visus rūpesčius linksmai ant vėjų pa-
leidžiam, nes drėgnas, šaltas karstas yra
daiktas taip tikras, kaip mirtis! Nėra abe-
jonės, kad šianakt esame gyvi ir drėgno,
šalto karsto mūsų akys dar nemato. *Jarold.*

Nenuostabu, kad parodome pasibaisėji-
mą kelionės į amžinąjį gyvenimą, nes tas
kelias veda per mirties vartus. Nei negalim
mes būt kaltinami dėl keisto jausmo arti-
mui, namų išsiilgimo jausmui, kumet apma-
tome savo galutiną atsiskyrimą nuo visų čia
mūsų draugijų. Bet beprotystė ir baisi nuo-
dėmė yra, tai žinant perstatyt amžinąjį gy-
venimą taip, kad sielos troškimai yra sulai-
kyti. *Kun. A. E. Breen, Ph. D. D. D.*

Namai.

Kur mūsų meilė, ten ir namai, tie na-
mai, kuriuos mūsų kojos gali apleisti, bet
ne mūsų širdys, nors virš mūsų spindi dangus,
it jaspiais apšviestas. Retėžį galima prail-
ginti, bet jis niekumet netrūksta.

O. W. Holmes.

Nekatalikai.

Nekatalikiškos minties laivai visumet iš
vieno kelio sukasi į kitą, priešingą. Tokiu
būdu maža daro pažangos. Pavyzdžiui, dar
jie materializmo slenkančiose smiltyse, dau-
žosi ant idealizmo kriaušų, guli nutildyti in-
dividualizmo žeme apsuptose įlankose, vėl
ant socializmo sėklumos užvaziavę. Gi Petro
valtis, Dieviško apreiškimo kelrode žvaigžde
vadaujama, įriasi tiesiog per jūrių vidurį,
neiškrypdama iš teisingojo kelio.

Edw. Ingram Watkin, B. A.

Gera ranka.

Ranka, kuri lopšį supa, tai ranka, kuri
žemę valdo.

Liet. Kat. Jaunimo "Pavasario" Sąjungos Veikimo Apžvalga.

(Tęsinys.)

II. Eidami į visuomeninį gyvenimą, Pavasarininkai stengsis nuvalyti jį nuo visų šiukšlių, švelninti šiurškštumus, gydyti jo žaizdas ir tvarkyti jį pagal savo paskelbtųjų krikščionybės ir demokratybės obalsių. Pavasarininkai dėl to: 1) eina į įvairias draugijas, kurios koku nors būdu padeda tą gyvenimą tvarkyti, pav.: blaivybės, švietimo, ekonominės, tikiškinės, labdarybės ir tt. 2) smarkiai kovoja su svaiginamųjų gėralų varymu ir vartojimu, 3) aiškina žmonėms kyšių davinėjimo kenksmingumą ir kovoja su imančiais kyšius valdininkais, 4) kovoja su išsiplatinusiais jaunimo ir suaugusių tarpe blogais įpročiais, kaip kortomis lošimas, paleistuvybė, įvairios nedoros pramogos, kalbos ir dainos, vagiliavimas, spekulacija, išnaudojimas ir skriaudimas ir tt., 5) sąžiningai ir uoliai dalyvauja vietos savivaldybių darbuose: į savivaldybių įstaigas renka ir kitus agituoja rinkti tik žmones dorus, apšviestuosius ir artimiausių mūsų pažiūrų; aiškina žmonėms rinkimų į savivaldybes svarbą ir atsakomybę už apsileidimą, 6) savo darbuose ir žodžiuose visomet vaduojasi kilniais demokratybės obalsiais ir eina prie pražūtingų luominių skirtumų dildymo, 7) organizuoja profesines ūkininkų ir darbininkų sąjungas ir veda tuodu luomu, kaip organizuotas vienatas, prie taikaus sugyvenimo.

III. Kadangi politikos darbas yra kultūrinio ir visuomeninio gyvenimo pagrindas ir pastarųjų sėkmingumas ir vaisingumas priklauso nuo išsiviešpatavusio politinio krypsnio, tai Pavasarininkai, dirbdami kultūros ir visuomenės darbą, nepamirš ir politikos darbo. Politikos srity Pavasarininkai atsilieps į kiekvieną dienos iškeltą balsą ir stengsis daryti savo įtakos. Šiandien Pavasarininkams numatomi šie politikos darbai: 1) stiprinti ir ginti Lietuvos nepriklausomybę, 2) kovoti su vidaus ir išoriniais tos nepriklausomybės priešininkais,

3) platinti žmonių tarpe vidaus paskolos bonus ir aiškinti jos palaikymo reikala, 4) visu uolumu dalyvauti rinkimuose į Kuriamąjį Seimą. Rinkimuose susidėti su Lietuvių Krikščionių Demokratų Partija, kaipo labiausiai savo obalsiais atatinkama Pavasarininkų organizacijai, 5) kelti politinę sąmonę žmonėse: išrodant dalyvavimo politiniame gyvenime reikala, aiškinant esamųjų partijų tikslus ir skirtumus, dalyvavimo rinkimuose ir renkamųjų žmonių dorumo reikalingumą, luominių skirtumų pragaištīgumą ir tt., kad politiko gyvenime galėtų sąmoningai ir neprigulmingai dirbti ir gyventi, 6) palaikyti bendrus ryšius su Krikščionių Demokratų Partija bendruose politikos reikaluose ir 7) paskirti dieną visų Jaunimo organizacijų Lietuvoje šventei ir jaunimo Globėją".

Antroji viešoji Pavasarininkų Konferencija įvyko 1920 m., rugsėjo mėn. 3—4 d. Ši Konferencija įvyko taip-pat didžiausio mūsų Valstybės pavojaus metu, nes dabar ypatingai smarkiai grėsė lenkai. Joje dalyvavo 81 kuopos atstovai. Paaikėjo, kad Pavasarininkų skaičius siekia 17,000, gi organizuotų kuopų — 150. Pasirodė taip pat, kad Pavasarininkų uoliai dalyvaujama Valstybės gynimo darbe, ypač Šaulių Sąjungoje; ne mažiau uoliai dalyvauta ir laike rinkimų į Steigiamąjį Lietuvos Seimą, kuo prisidėta prie to, kad Seime pasirodė absoliūtė krikščionių atstovų dauguma.

Šioje Konferencijoje pasirodė itin svarbaus reikalo daug domės kreipti į organizacijos reikalus, nes delei taip nenormalingų sąlygų, kuriose teko lig šiol ir kuriose pramatoma buvo toliau Pavasarininkams veikti, organizacijos darbas daug buvo nukentėjęs. Svarbiausiose Konferencijos rezoliucijose tai ryškiai pažymina, kurios šitaip skamba:

Lietuvių Katalikų Jaunimo Sąjungos "Pavasaris" Antroji Konferencija rugsėjo 3—4 d., 1920 m., giliau apsvarsčius savo

darbus ir turėdama galvoj, kad tik stipriais ryšiais organizuotas Lietuvos jaunimas galės tarnauti pažymėtiems tikslams, būtent "Dievui ir Tėvynei" ir žymėdamas tolymesnio veikimo darbų planą, nusprendė:

I. Geresniam Pavasarininkų reikalų vedimui Centras turi apmokamų darbininkų, ypač instruktorių.

a) stengiasi parūpinti kuopoms referatų,

b) turi tampresnių ryšių su kuopomis,

c) rūpinasi kurti apskričių centrus.

II. Dėti daugiau pastangų, kad visą l. k. jaunimą suburti į tvirtą, veiklią organizaciją, tuo reikalu:

a) Skyriai stengiasi turėti kiekviename savo apylinkės sodžiuje kuopų.

b) Kiekvienos kuopos ar skyriaus narys privalo vesti aktingą darbą, platindamas ir pats skaitydamas laikraščius, knygas, aiškindamas bėgamuosius Lietuvos gyvenimo reikalus, šviesdamas ir organizuodamas jaunesnius draugus.

III. Kad Pavasarininkai uoliai dalyvautų visuomenės valstybės darbe, kaip antai: savivaldybių rinkimuose, statydami savo kandidatus ar vesdami agitaciją už dorus žmones, krikščioniškosios kultūros šalininkus, rengdami tautos šventes, manifestacijas ir tt.

IV. Kad organizuotai dalyvautų didesnėse bažnyčios iškilmėse.

V. Stoti ar kitais būdais palaikyti Šaulių Sąjungą,

Apart to, ši Konferencija iš naujo peržiūrėjo Pevasarininkų Sąjungos įstatus ir juos pertaisius ir papildžius, priėmė; juosna įrašyta tapo Pavasarininkų oðalsiai: — "Dievui ir Tėvynei".

Konferencijai užsibaigus, nauja "Pavasario" Centro Valdyba visas savo jėgas pašventė Lietuvos nepriklausomybės gynimo darbui, nes lenkai Suvalkų sūtartį sulaužę, išplėšę mūsų sostinę Vilnių skverbėsi Lietuvos gilumon. Pavasarininkų Centro Valdyba tuojau savo nariams po visą Lietuvą ši atsišaukimą paskelbė:

(T. b.).

ŠLYKŠTUS TARYBININKŲ DARBAS

Lietuvių Chicagos Taryba geg. 9 d., Mildos svet. (Chicago) savo mėnesiniame susirinkime padarė rezoliuciją, kuri reikalauja deportuoti iš Amerikos mūsų gerbiamus veikėjus kun. Pr. Garmų, p. M. Bagdoną, kun. Br. Bumšą ir Dr. Ig. Česaitį.

Savo rezoliuciją jie pamatuoja tuo, kad deportacijai skiriami asmenys viešose prakalbose ir raštuose agituoją prieš Amerikos įstaigas, užgaulioją jos piliečius ir kelią politinę bei tikiybę nepakenčiamybę.

Chicagos Federacijos Apskritys apsvarstęs jų rezoliuciją savo mėnesiniame susime geg. 16 d. randa ją nepamatuota, partijinio keršto ir dorinio bankroto išdava, kuri daro gėdos visiems Amerikos lietuviams į mūsų grynai naminius reikalus šaukdamos Amerikos Vyriausybės, beto užgaidama mūsų gerb. veikėjus įžeidžia lietuvių katalikų visuomenę Amerikoje.

Taiigi Chicagos Federacijos Apskritys skaito savo pareiga protestuoti prieš savo tikslais šlykščią rezoliuciją pareikšdama pasipiktinimo social, liberalais, o kartu atskleidžia visuomenei jų žemiausios rūšies taktiką, jų šmeižtus ir melus, kuriais jie gina savo purviną partijos veidą keršindami tiems mūsų veikėjams, kurie drąsiai ir griežtai gina krikščionišką pasaulėžvalgą griaudami soc. liberalų, neva "tautininkų" pasikėsinimus užgrobti lietuvių katalikų teises Lietuvoje.

Prie šios progos Chicagos Federacijos Apskritys turi garbės pareikšti minimiems katalikų darbuotojams gilos pagarbos ir padėkos žodžius.

Chicagos Federacijos Apskričio

AL. PANAVALAS, pirm.

IG. SAKALAS, sekret.

Kas Jaunimo Veikiama.

Newark, N. J. Iš L. Vyčių N. Y. ir N. J. Aps. suvažiavimo. Balandžio 30 d. čia vietinio klebono, Gerb. kun. Ign. Kelmelio, malda ir linkėjimais atidarytas minėto Apskr. suvažiavimas.

Atstovų ir svečių suvažiavo tiek, kiek niekad lig šiol nesuvažiudavo. Sus-mas buvo entuziastiškas ir be galo gyvas. Atstovai, svečiai gyvai dalyvauja visuose klausimų sprendimuose. Iš Harrison ir Elizabeth, N. J. L. Vyčių ir manančių jais greit tapti suvažiavo labai daug pasiklausyti, pasijdomauti, ką maño Apskritis sporto reikalu pradėti.

Iš kuopų raportų paaiški, jog geriausiai gyvuoja 52, 90 ir 49, kurios turi iš čia augusio jaunimo sudariusios basebolo ir basketbolo ratelius, kurie jau nemaža surengė rungtynių. Be to Elizabeth, N. J. kuopos mergaitės ruošiasi prie sudarymo mergaičių basketbolo ratelio. Pastaruoju laiku jos užsiimančios siuvimais, mezgimais ir panašiais namų ruošos pamokos darbais. Jų skaičius siekia arti trisdešimts. Valio Elizabeth'o atgimusi kuopa! Garbė jos prikėlėjams, augintojams ir visiems nariams! Žodžiu, visos kuopos gyvos ir tvirtos, tik truputį nukentėjusios del dviejų priežaščių: 1) nekuriose parapijose susidėjusi nemaloni atmosfera Vyčių idėjai ir 2) didžioje daly savo jėgų pašventimas kovose už tautos laisvę su josios priešais. Bet greit manoma atsigrębt.

Komisija surasti ir pasamdyti šiai vasarai vasarnamį pavandenį praneša, jog vasarnamis dar ne visai tenuvykęs, del to palikta ant toliaus. Organizatorius, A. Karaneckas, be galo gražiai darbavėsis. Jo raportas užgirtas.

Iš nutarimų. — Kuopų ir kuopose organizavimo darbas šiaip nustatytas. Vienas visoms Apskričio kuopoms Generalis organizatorius. Kiekviena kuopa iš savo narių išsirenka po vieną organizatorių. Gi tie tinkamais būdais susineša su generaliu organizatoriumi sudarydami viso Apskričio organizatorių vienatę ir po direktyva Generalio organizatoriaus tinkamiausiais būdais varo organizavimo darbą. Generaliu organizatoriumi liko A. Karnish (Karaneckas) 117½ Court St., Elizabeth, N. J.

Kad kuopos darytų visų galimų ir greičiausių paskubų atmokėti Centro Valdybos nustatytas savai spaustuvei kvotas.

Rengti Apskričio išvažiavimą. Visą rengimo darbą pavesta atlikti komisijai išrinktai iš visų kuopų po vieną ir dar keli asmenys gyvenantieji prie išvažiavimui numatomos vietos.

Prie visam Apskričių planingam Sporto Sekcijų įvedimui bei nustatymui, ilgai ir plačiai kalbėta (čia balsą ėmė ir tam tyčia atvažiavę čia augę vyrukai) ir išvesta, kad Apskritis išrenka iš tam tinkamų trijų asmenų generalę Komisiją, kuri tvarkytų visą sporto darbą ir raportuotų kitame Apskr. suvažiavime. Į Komisiją išrinkta: Z. Diškevičius J. Cooper ir Sydaravičius. Žiemos sezonui sudaryti Apskričio scenos kilnojama ratelį, kad kuopa gerai išsimokinusi veikalą atvaidintų visose. Apskr. kuopose.

Daryti pastangų šioj apylinkėj gauti ir palaikyti gerą muziką, po kurio direktyva sutverti Apskričio korą. Tuo reikalu išrinkta komisija iš kun. Petraičio, J. Bražo ir trečio Harrisoniečio, kurio pavardės nespėjau sužinoti.

Iš savo izdo Apskr. paskyrė 25 dol. ir kun. J. Navicko vardu pasiuntė "Lituaniai", Šveicarijon, lietuviams moksleiviams šelpti.

Prieššeiminis Apskr. susivažiavimas įvyks Paterston, N. J.

Vakare vietinė kuopa buvo įrengusi vakarėlį, kuriame dalyvavo 150 asmenų gražiausio šios apylinkės jaunimo, kurių tarpe buvo gerb. kunigai: vietinis klebonas kun. Ig. Kelmelis, Šv. Kazimiero D-jos atstovas kun. P. Kaščiukas, kún. Petraitis, šios apylinkės jaunimo tėvas ir artimiausioji širdis. Dikčiai jį myli ir gerbia jaunimas. Programą sudarė svečių dainos, kalbos ir kiti margumynėliai. Vakaro darbininkuose matėsi keletas kuopos vyrų. O šeimyninkėmis Ona Malakauskiūtė su savo sesutėmis, kurios gyvai ir vikriai skubėjo savame darbe. Žodžiu, vakaras buvo dideliai puikus ir visus patenkinantis, už ką priklauso padėka kuopai, garbė rengėjoms ir visiems kuom nors jon prisidėjusiems. Iš susivažiavimo ir vakarėlio sprendžiam, jog šios apylinkės jaunimas atbunda ir lemia sau gražią ateitį.

Rep.

—x—

Detroit, Mich. Seimo Rengimo Komisijos Posėdis. Gegužio 7 d. Šv. Jurgio par. mokyklos kambaryje įvyko Seimo Rengimo Komisijos posėdis. Protokolas pračio posėdžio tapo perskaitytas ir priimtas. Komisija bendram Vyčių vakarui rengti išdavė raportą, kuris liko užgirtas. Vakaras įvyks geg. 20 d. Vakarų vedėja išrinkta D. Gustaitė. Bus atvaidinta komedija "Spąstai". Muzikalę dalį išpildys 102 kuopa. Vakarų šeimyninku išrinkta R. Piragis.

Daug kalbėta apie vietą milžiniškam prieššeiminiam išvažiavimui rugpiučio 20 d. Rūpintis tuo dalyku išrinkta komisija iš K. Tvarakūno ir A. Petkaus.

Susizinti su atstovais del kambarių privatiuose namuose palikta abejų kp. raštininkėms. Antrašus susirašyti atstovams paskelbs vėliau, kuomet bus paskelbtos Seimo dienos.

Kun. J. Čižauskas pranešė, kad koncertas, kuris įvyks antrą Seimo dieną yra jau ruošiamas. Bus vaidinta Šimkaus veikalas "Atsisveikinimas su Tėvyne". Be to gražaus, muzikalio, rimto veikalo, bus dar solų ir įvairių pamarginimų. Žodžiu, koncerto programa bus turininga.

Reikia pažymėti, kad kun. Boreišis ir kun. J. Čižauskas deda pastangų, kad suruošus tokį Seimą, kokio dar nebuvo.

Detroit'o Vyčiai, dirbkite kiek išgalite, nes į jus atkreiptos yra visų Vyčių akys.

Uoza.

Norwood, Mass. Gegužio 7 d., 1922 m., įvyko L. Vyčių Naujos Anglijos Apskričio suvažiavimas, Norwood, Mass., Šv. Jurgio bažnytinėje svetainėje. Suvažiavimo posėdį atidarė L. Vyčių 27 kp. dviasios vadas, kun. V. K. Taškūnas, malda ir trumpa, jausminga, pamokinančia prakalba. Atstovų atvyko gana daug.

Apskričio suvažiavimo vedėju išrinkta Ignas V. Kulikaitis, iš Lawrence, Mass. Tai darbštus jaunikaitis, be galo pasišventęs Vyčių idėjai. Suvažiavimui raštininkavo Ona Sidaravičiūtė, senai žinoma darbuotoja Vyčių tarpe.

Posėdis ėjo rimtai. Nebuvo nei jokių užsikalbėjimų. Visi atstovai buvo pilni rimtumo ir visiems rūpėjo ne asmenė garbė, o vien tik Organizacijos ir Apskričio reikalai.

Po posėdžio visi atstovai buvo pavaišinti skania užkandim, kurią pagamino L. V. 27 kp. šeimininkės.

Vakare buvo surengta programa suvažiavimo atstovams pagerbti. Veikalą "Graži Mageliona" vaidino L. Vyčių 17 kp., iš So. Boston, artistai-mėgėjai, būtent: Magelionos rolėje — M. Sakalauskaitė; Jono Cireso — V. Savickas; Alvarijos — Z. Glineckienė; Petro — J. Merkalis; Marceliuso — J. K. Naujalis; Karaliaus iš Neapolio — A. Bendoraitis; Karalienės — A. Dusevičiūtė; Viršininke — V. Valatka; Karaliaus tarnų — Medonis ir Znotinas.

Pertraukoje kalbėjo Ignas V. Kulikaitis. A. Medvaskiūtė padeklemao eiles.

Vakaras visais žvilgsniais kuogeriausia pavyko. Didžiausia padėka priklauso L. V. 17 kp. So. Boston, Mass. artistams-lošėjams.

Apol. K. Stašaičiūtė.

—x—

St. Louis, Mo. L. Vyčių 80-tos kp. darbuotė. Be atskaitų skelbiamų mūsų kuopos organe, kitokių žinučių iš jos veikimo kaip ir nesimato. Reiktų manyti, kad ši kuopa nieko ir neveikia. Bet anaipol. Kuopa veikia, savo užduotis atlieka, nors ir labai sunku čia Tautos, Bažnyčios ir Organizacijos labui ką nors veikti.

Gegužio 7 d. kuopa surengė gražų vakarą. Vaidinta "Už Tėvynę Mažonų Kentėti". Kadangi kuopa turi gerų vaidintojų, tai ir veikalas išėjo gerai. Svarbesnes roles turėjo: Juozo — Pr. Razaitis, Barboros — Živaitienė, Jono — J. Simanavičia, Jokūbo — Pr. Šviadas, Alenos — Ona Gadeikaitė, Onutės — Ona Bartininkaitė, Petro — K. Scatkus, Onos — M. Bublaitė. Kitas vaidino J. Bartininkaitė, T. Baladinskaitė, A. Roškevičius, J. Bartininkaitis ir J. Kikas. Reikia pažymėti, kad Ona Gadeikaitė, kuri vaidino Alenos rolę, vos antrą kartą dalyvauja scenoje, bet vaidina gerai. Iš jos reikia tikėtis kada nors geros artistės, jei ir toliau lavinsis toje srityje.

Po vaidinimo sekė dainos. Duetas dainavo: J. Simanavičia ir O. Bartininkaitė, L. Živaitienė ir Ona Gadeikaitė. Jauni vaikai ir mergaitės Vyčiai padainavo angliškai. Elzbieta Živaičiūtė 10 metų mergaitė griežė ant smuikos F. Franklin'o "Pizzicato Serenade" ir "Mosquito dance", taipgi skambino pianu "Mary Pet Valse". Kaip smuikos taip

ir piano muziką Elzbiečiūtė gražiai atliko. Jau 3 metai kaip ji lanko muzikos konservatoriją ir nūn jau pradeda rodyti savo gabumus. Su savo tėvais ji darbavosi Vyčių tarpe nuo pat susiorganizavimo kuopos.

Ant galo buvo šokiai. Publikos priėjo daug, ypač jaunimo, kuris gražiai linksminosi. Pelno kuopai liks.

Tą pačią dieną, tuoj po pamaldų įvyko susirinkimas. Vyčiai, Vytės, kurie buvo paėmę pardavinėti lioterijos bilietus del "Fountain" plunksnos ir "Eversharp" paišelio, Centro paskirtai kvotai išpildyti, pranešė, kad jau daug pardavė, kas davė vilties, jog kuopai skirta kvota bus pilnai sudaryta, nes beliko tik 41 dol. nuo pirmo pasidaravimo.

Rašt. O. Bartininkaitė perskaitė Šv. Kazimiero Seserų iš Chicago, Ill. laišką, prašantį aukos koplyčiai statyti ir padėti pardavinėti automobilio bilietelius. Laiškas priimtas vienbalsiai. Svarstymas apie suteikimą aukos del stokos laiko atidėtas kitam susirinkimui. Taip-pat rašt. pranešė, kad auka \$10 pasiūsta per M. Bagdoną Kr. Dem. partijai, yra gauta.

Po to A. Živaitis pratarė keletą atsisveikinimo žodžių, nes pasisakė iškelti Lietuvos. Pažymėjęs Vyčių darbštumą ir pasišventimą Bažnyčios, Tėvynės ir Organizacijos labui, pasakė, kad visi Vyčiai-(ės) buvo artimiausi jo širdies draugai, draugės, kurių labiausia gailisi palikti. Atsisveikindamas ragino narius stipriai laikytis vienybės ir sekėti brangų obalsį "Dievas ir Tėvynė".

Pirm. J. Simanavičia išreiškė apgailestavimą, kad kuopa netenka uoliausio nario-veikėjo ir veikėjo visoje šioje kolonijoje.

Ona Gadeikaitė įnešė surengti Živaičiams išleistvių vakarėlį, kuriame visi atsisveikintų su mylimu veikėju. Įnešimas priimtas vienbalsiai.

Tėvynainis.

—x—

Cleveland, Ohio. Geg. 8 d. Liet. Vyčių 25-ta kuopa laikė mėnesinį susirinkimą, kuris visais žvilgsniais buvo sekmingas ir kurio svarbesnius nutarimus čia nors trumpai pažymėsiu.

Iš koro komisijos raporto pasirodė, kad viskas tvarkingai eina. Nariai skaitlingai lankosi. Įvykusiam vakare (geg. 23 d.) koras publiką patenkino.

Komisija Tautos Fondo skyriaus darbuotei pranešė, kad rengiama gerb. kun. Bumšai prakalbos. Šiaip jau ir-gi gražiai veikiama. Toks pat raportas buvo ir Našlaičių Fondo Komisijos. Atstovai į Dr-jų Sąryšį pranešė, kad Sąryšy kol-kas neįvyko naujų nutarimų. Giedrininkų Seimo vakarui rengti Komisija pranešė, kad jau rengiasi. Gerb. J. Naujalis koncertui pasamdyta didelė vidurmiesty salė. Dabar tik laukiama J. Naujaliso atsakymo. Sporto Sekeijos basebolo ratelis pažangiuoja. Jau išgijo ir uniformas. Sekmadieniais lošia basebolą su kitais "tymais". Be to apkalbėta eilė bėgamų reikalų.

Pasibaigus svarstyti senus reikalus, svečias iš Lietuvos p. Tolutis, atvykęs bendrovės "Rubas" reikalais, trumpai pakalbėjo apie Lietuvos jaunimo Ateitininkų ir Pavasarininkų veikimą ir kvietė Cle-

velandiečius kosmarkiausia dirbti, nes Vyčiai bendrai dirba su Lietuvos jaunimu.

Sus-me įsirašė 8 nauji nariai.

Susirinkimas baigtas 11-tą valandą vakare.

Koresp.

—x—

Amsterdam, N. Y. Netikėtas vakarėlis. Bal. 9 d. bažnytinėj salėj L. Vyčių 100 kuopos merginos buvo surengusios vakarėlį.

Vaidinta "Šventos Akvilinos kankinės mirtis" (tragedija), kurią parašė vietinis klebonas gerb. kun. J. Židanavičius.

Veikalas yra religinio pobūdžio. Del to vaidinant jį gavėnioje publikai darė didelio įspūdžio.

Visos vaidintojos savo užduotis stengėsi gerai atlikti, del to ir vaidinimas išėjo gerai.

Veikale dalyvavo visos merginos: Z. Kisieliūtė, V. Kisieliūtė, O. Biliūtė, J. ir U. Stokniūtės, A. Vičiūtė, F. Jankūnūtė, V. Augintė, S. ir O. Puritės, O. Kutčiūtė, E. ir Z. Beleckiūtės ir M. Žukauskaitė.

Be to deklavo: O. Puriūtė, M. Kreiviūtė ir Lukšiūtė.

Pertraukose buvo rodomi paveikslai: iš karo, Lietuvos kunigaikščiai ir tt.

Po vaidinimo gerb. klebonas gražiai padėkojo publikai už atsilankymą ir, kadangi šis vakaras buvo rengiamas Teofilės Žvirblaitės naudai, kuri jau rodos trys metai kaip randasi ligoninėj, tokiu būdu pagyrė ir merginų pasidarbavimą.

Labai smagu Amsterdamo lietuviams turėti taip sumaningą kleboną, kuris moka padaryti įtakos į visuomenę, kad naudotūs naudingais dalykais.

Po tokia įtaka darbuojantis jaunimas atlieka daug gerų darbų.

M. Z.

—x—

Amsterdam, N. Y. Gegužio 7 d. tuoj po sumos šaukta L. Vyčių 100 kuopos susirinkimas. Bet nežinia kokios priežasties dėlei narių susirinko labai mažai. Valdyba matydama, kad yra daug svarbių reikalų svarstymui, susirinkimą atidėjo gegužio 9 dienai prašydama narių kuoskaitlingiausia susirinkti.

Bet ir gegužio 9 d. susirinkimas neįvyko. Nestebėtina. Tokiame gražiame laike visiems malonu pasigėrėti atgimstančia gamta, del to ir susirinkimai būva neskaitlingi, gi visas veikimas palieka lig apsnūdęs.

Bet vis-gi neatlikus savo užduoties, negalima ramiai linksminties. Del to valdyba sumanė mėnesinius susirinkimus šaukti paskutinį sekmadienį kiekvieno mėnesio, tuoj po sumos. Tikimasi, kad ta permaina daugiau patrauks jaunimo lankyti kuopos sus-mus, ko labai pageidaujama.

Korespondentė M. Ž.

—x—

Protokolas.

Liet. Vyčių Chicagos Apskr. mėnesinio sus-mo.

Sekmadieny, gegužio 14 dieną, 3 valandą po pietų, Šv. Kryžiaus parap. mokyklos kambaryje

įvyko Lietuvos Vyčių Chicago's Apskričio mėnesinis susirinkimas.

Neatvykus pirmininkui B. Jakaičiui, susirinkimą atidarė vice-pirmininkas A. Mureika. Maldą atkalba Apskričio dvasios vadas gerb. kun. Norbertas J. Pakalnis.

Atstovų atvyko:

Iš 4-tos kp.: — A. Petrulis, J. Balsis;

Iš 5-tos kp.: — A. Bacevičius, Pr. J. Paliulis;

Iš 8-tos kp. atstovų nebuvo;

Iš 13-tos kp.: — V. Stancikas, J. Janušas, M. Gasparas, P. Sedemka;

Iš 14-tos kp.: — Bol. Lenartas, Pr. Zdankus,

Iš 16-tos kp.: — V. Petrauskas, A. Janušas, P. Gritėnas;

Iš 24-tos kp.: — Pr. L. Savickas, A. Jačiauskaitė, M. Mačiulionytė;

Iš 35-tos kp. atstovų nebuvo;

Iš 36-tos kp.: — J. Jokubauskas.

Apskr. Valdybos nariai: — Kun. N. J. Pakalnis, A. Mureika, Albina C. Alaburdaitė, A. Valonis.

Centro Valdybos nariai: — V. Rūkštalis, P. Varakulis, Ig. K. Sakalas, S. Šimulis.

Protokolas praeito Apskričio susirinkimo per skaitytas ir vienbalsiai priimtas be pataisų.

Komisijų raportai. Raporto iš buvusio savybės vakarėlio Apskr. koro vedėjui pagerbti komisija neišdavė. Koro pirm. P. Varakulis pranešė, kad Komisija neturėjo posėdžio, taip-pat ne visi dar sugražinti Komisijai bilietai. Galutiną raportą žadėjo išduoti kitame sus-me.

V. Rūkštalis pranešė, kad Dr. Al. M. Račkaus paskolos notos yra atnaujintos. Pranešimas priimtas.

Rengimo Apskr. pikninko dešimts metų sukaktuvėms paminėti Komisija (S. Šimulis) praneša, kad visas pikninkas bus įtrauktas į judamus paveikslus. Kad gerai prisirengus prie to darbo, reikalauja kad kiekviena kuopa paskirtų po vieną narį komisijon. Bendram komisijos posėdžiui nuskirta diena geg. 22 d. Posėdis nutarta laikyti "Vyčio" redakcijoj. Be to Komisija pranešė, kad bus atspausdinta taip vadinami "exchange tickets", kurie bus iš anksto dalinami veltui. Su tuo biletu galima bus įeiti daržan už 25c. Neturintiems to bilieto įžanga bus 50c. Į judamus paveikslus pikninke bus traukiama: visa publika darže, atvažiuavę pikninkan su automobiliais, koras, įvairūs žaidimai, lenktynės, jaunamečiai Vyčiai, šokiai, sporto sekcija, driliai ir tt. A. Bacevičius pataria komisijai prašyti Liet. Teatro B-vės, kuri trauks judamus paveikslus, kad ji filmos negatyvą niekam nepavestų, bet atiduotų Apskričiui. Patarimas priimtas.

Priminta kuopoms apie vakarų registravimą. Šiame susirinkime 36-ta kuopa savo vakarams užregistravo šias dienas: 19 d. lapkričio, 1922 ir 11 d. vasario, 1923 m.

Tradicijinis išvažiavimas. V. Rūkštalis praneša, kad tradicijiniam Apskričio išvažiavimui vieta tik-tų Bloomfield, Ill. Kitas komisijos narys, Fr. Savickas, praneša, kad gera vieta yra prie Fox Lake. Ig. Sakalas siūlo, kad Komisija aprinkus vietą, pa-

gamintų planus ir paskelbtų laikraštyje, kad kuopos galėtų pasvarstyti ir savo nutarimą praneštų kitame Apskričio sus-me.

Praplėtimas L.V.Chic.Apskr.ribų. Komisijos nariai: Ig. K. Sakalas, V. Rūkštalis ir A. Mureika pranešė, kad iš priežasties rengimcsi prie pikniko ir išvažiavimo, šis darbas atidėtas tolesniam laikui.

Raportas iš Projektų Komisijos darbuotės. S. Šimulis praneša, kad posėdis Projektų Komisijos nors buvo šauktas, bet neįvyko, nes nedaug atsilankė kuopų atstovų.

“Valdovo Sūnaus” raportą išdavė P. Sedemka: Pajamų buvo \$842.00, išlaidų \$722.60, pelno \$119.40. Sulig Apskričio nutarimo, pusė pelno paskirta Vyčių Moksleivių Šelpimo Fondan. Raportas priimtas.

Izdininkui pavesta susižinoti su kun. Dr. Česaičiu, kurį autorius Putinas yra įgaliojęs priimti reikalaujamus pinigus už vaidinimą to veikalo. Rez. J. Balsis trumpa kalba išreiškė padėką visiems, kurie pasidarbavo dėl to vakaro.

P. Gritėnas įneša poklausimą, kur yra vėliavukės, kurios buvo nupirktos pernykščiame Vyčių Seimui. Buvusio Seimo Komisijos narys A. Mureika paaiškina, kad visas vėliavukes sugražino A. Kaulakiui, kuris už jų vartojimą nieko neėmė. Tiktai už dingusias reikės užmokėti.

V. Rūkštalis praneša, kad Springfield'o Vyčių basebolo ratelis sutinka lošti baseboi Chicagoje su svetimtaučių Atkins & Freund klubū, to klubū žaismavietėje prie 51 ir Oakley gatvių. Kadangi springfieldiečiai Vyčiai A. ir F. klubūi stato tūlas sąlygas, tat A. ir F. klubūas nori, kad Chicagos Vyčiai parduotų 500 įžangos bilietų. Išklauses pranešimo Apskritys nutarė: remti būsimas Vyčių su svetimtaučiais rungtynes, tačiau dėl bilietų pardavinėjimo nedaryti raštu sutarties.

Knygų Revizijos Komisijos narys Pr. J. Pačiulis pranešė, kad buvusio raštininko knygosė įrašytos pajamos ir išlaidos nesutinka su izdininko knygomis dėl to, kad raštininko knygon neįrašyta keli Apskričio protokolai.

Išklauses raporto sus-mas nutarė pusmetinname susirinkime išrinkti finansų raštininką.

Skaitoma korespondencija iš “Tėvynės” kurioje biariai apšmeižta L. V. 16 kp., būk savo susirinkime, bal. 9 d., turėjo kokį nesutikimą su klebonu ir jo asistentu. Atstovas 16-tos kp. P. Gritėnas praneša, kad sekmadieniais 16 kp. susirinkimų nelaiko. Gi bal. 9 d. buvo sekmadienis. Taip-gi pabrėžė, kad santikiai 16 kp. su dvasiškijs buvo ir yra geri. Pati kuopa apsiėmė pareikalauti “Tėvynės” red. atšaukti tą šmeižtą. Atsakijs “T.” red. tą padaryti gražiuoju, kas labai tankiai pasitaiko su laisvamaniais, kreiptis teismo keliu.

Apskr. koro pirmininkas P. Varakulis praneša, kad Apskr. kora rengiasi prie naujo veikalo—operetės, kuriai reikės mažiausia 80 dainininkų. Kviečia visus atsilankyti į svarbų susirinkimą, kuris įvyks geg. 19 d., Mark White Square parko svetainėje.

J. Balsis praneša, kad kun. Ig. Albavičius, vardu Seserų Kazimieriečių, kviečia Apskritį prisidėti prie jų rengiamo bazaro. Pr. Zdankus praneša girdėjęs, kad Seserys Vyčiams paskyrė geg. 30

d. Pakvietimą Apskritys priėmė vienbalsiai. Tačiau, atsižvelgiant į tai, kad geg. 30 d. yra Kapų Puošimo diena, kurioje jaunimas važiuoja į kapus ir grįžta vakare suvargęs. Apskritys nutarė prašyti Seserų Vyčiams paskirti geg. 28 d. Tą dieną visos Chicagos Vyčių kuopos prašomos “in corpore” važiuoti Vienuolyno bazaran.

Pranešti apie tai Seserims įgaliota raštininkė.

Apskričio Dvasios Vadas gerb. kun. Norbertas J. Pakalnis, su dideliu gailėsčiu sako prakalbą ir atsisveikina su Chicagos Vyčiais, nes grįžta mylimon tėvynėn užimti gimnazijos direktoriaus vietą. Sus-mas išklauses prakalbos atsistojimu ir karštu rankų plojimu išreiškė padėką. Paskui paprašius kun. Pakalnio apleisti sus-mą, tartasi, kokiū būdu pagerbus savo dvasios vadą. Vienbalsiai priimta pasiūlymas surengti puotą kuriame nors didmiesčio viešbutyje ir Apskričio vardu atminčiai suteikti dovaną. Puotci rengti išrinkta Komisija, kurion įėjo: Pr. Zdankus, Ig. K. Sakalas, V. Rūkštalis, Alb. C. Alaburdaitė, A. Mureika ir J. Balsis.

Sekantis Apskričio sus-mas nutarta šaukti šeštadienio vakare, birželio 10 d., Cicero, Ill.

Dvasios vadą Apskričiui palikta pusmetiniam susirinkimui išrinkti.

Susirinkimas uždarytas malda 6:15 v. v.

Pirm A. Mureika,

Rašt. Albina C. Alaburdaitė.

—x—

Padėkos žodis.

Korespondencija iš 17 Vyčių kuopos Boston, Mass., tilpusi “Vyty” teikia žinių, kaip gražiai ji veikia ir kaip sparčiai auga, didėja narių skaičiumi. Malonu, kad So. Bostono jaunimas taip skaitlingai stoja po Vyčių vėliava.

L. V. 17 kp, nenuilstančiai darbuodamos Bažnyčios, tautos labai ir jaunuomenės gerovei, tuo pačiu neužmiršta ir moksleivių. Antras metas jau ji apmoka mano, kaip nario mokesčius. Už tat Vyčiams ir Vytėms 17 kp. tariu širdingą ačių.

Lietuvos Vyčių Organizaciją gerbiu ir už garbę laikau būti jos nariu. Prisimena man 1914 m., kumet 17 kp. buvo suorganizuota buvusio Bostone kun. T. Žilinsko ir klieriko F. Virmausko. Gimus kuopai, prasidėjo ir veikimas. Kada rengė pirmą vakarą, vadovaujant Pranui Strakauskui, ir aš vaidinime turėjau progos dalyvauti.

Šiandien, būnant mokykloj, dažnai prisimena pirmieji darbo žingsniai So. Bostono Vyčių kuopoj, ligi neišvažiavau mokyklon. Per tuos penkis metus bendro darbavimosi manyje pasiliko daug atsiminimų: vakarų, išvažiavimų ir draugiškų suėgų. Koks tai smagus buvo laikas jaunųjų vienminčių tarpe!

Trumpoj ateity gal ir vėl pasitaikys atvykti į “old dear Boston”. O, kaip bus malonu pasimatyti su jumis, Draugai-ės!

Lai gyvuoja Vyčiai! Lai pildosi jų užsibrėžti tikslai!

J. A. Vilkišius.

Valparaiso University,
Valparaiso, Indiana.

LIETUVOS VYČIŲ CENTRO VALDYBA.

Dvasios vadas: Kun. Ig. Albavičius,
717 W. 18th St., Chicago, Ill.
Pirmininkas: Pr. M. Juras,
94 Bradford St., Lawrence, Mass.
Vice-pirmininkė: Zofija Krasauskienė,
1000 West 51-st St., Chicago, Ill.
Raštininkas: Vincas Rūkštalis,
4736 So. Wood St., Chicago, Ill.
Iždininkas: Petras Varakulis,
4736 So. Wood St., Chicago, Ill.
Iždo Globėjai:
Al. M. Račkus, 1527 S. 48th Ct., Cicero, Ill.
A. Rubliauskaitė,
309 So. Kildare Ave., Chicago, Ill.

Katrina Kuperienė,
1715 E. Adams St., Springfield, Ill.
A. Šlapelis, 1390 W. 15th Ave., Gary, Ind.
St. Šimulis, 726 W. 18th St., Chicago, Ill.

Literatinė Komisija:

Redaktorius: Ig. Sakalas,
2325 W. 42nd St., Chicago, Ill.
Kun. A. Tamoliūnas,
260 E. Main St., Amsterdam, N. Y.
Muzikas A. J. Aleksis,
815 N. 8th St., Springfield, Ill.
K. S. Jonaitis, 23 Marion St., Worcester, Mass.
A. Linkus, 717 W. 18th St., Chicago, Ill.
E. Šulciūtė, 3313 So. Halsted St., Chicago, Ill.

Chicagos Provincijos Vyčių Domei

Liet. Vyčių Chicagos Apskritys
Dešimts Metų Sukaktuvėms Paminėti

RENGIA

Milžinišką Pikniką

Kuri žinoma Lietuvių Teatro Bendrovė
trauks į Judamuosius Paveikslus

Ned., Birželio 18 d., 1922

National Darže, Riverside, Ill.

Pradžia 11 val. ryto. Paveikslų traukimas prasidės 3 val. po pietų

Įžanga iš toliau atvažiuosius bus per pus numazina t. y. 25c asmeniui.

Birželio 21 d. tie paveikslai bus rodomi Dievo Apveizdos parapijos salėje, W. 18th ir Union Ave. Paskui L. T. B-vės prezidentas su sekretorium vežsis Lietuvon ir ten visur juos rodys. Provincijų-Chicagos apylinkių-Vyčių kuopos, atvažiuosios buriu piknikan, bus skyrium nutrauktos.